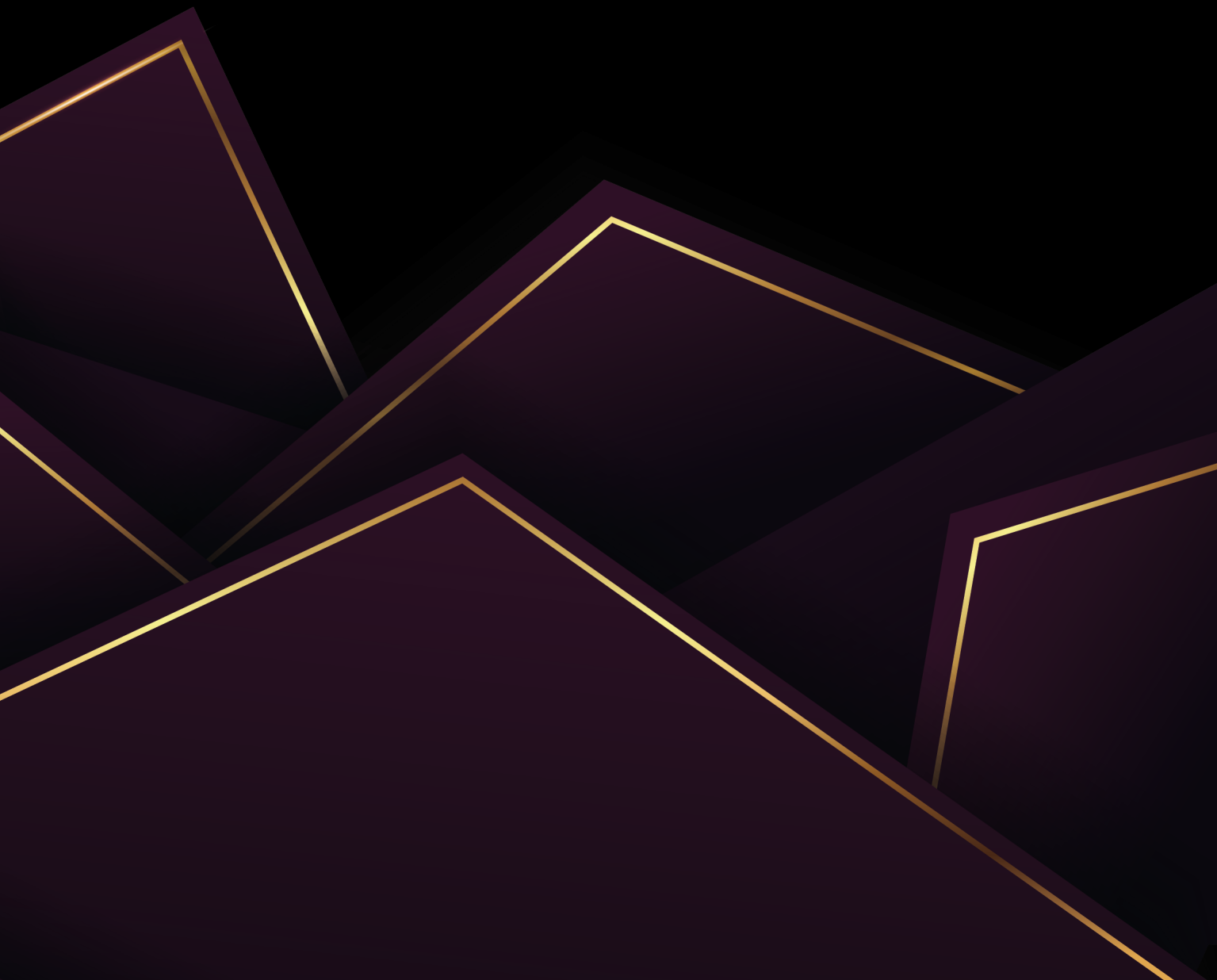

JUHLAJULKAISU

50. VUOSIKERTA

SöSSö

AALTO-YLIOPISTON SÄHKÖINSINÖÖRIKILTA RY

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus	4
Blast from the past	6
Sössön “lyhyt” historia	8
Sössö vuonna 2019	12
Sössön merkitys minulle	14
Tarinoita ylioppilaskunnasta: Edunvalvonta – mitä se on ja voiko sitä syödä?	16
My Erasmus Exchange in Finland – not just snow, coldness and sauna!	18
Matka keltaisten takkien kaupunkiin	20
Opiskelua ja matkustelua Kaakkois-Aasian keskellä	24
Työttömän työnhakuvinkit	28
Diplomityö: ohjeet sujuvampaan työskentelyyn	30
Kipparit testaavat: opiskelu	34
Vaihtamalla paranee (?)	36
Kissannahkoja, lasisauvoja ja varausten liikettä eetterissä	38
Lounaspaikan valitsemisen suunnaton taakka	44
Hyvän krokettipelin anatomia	46
Unohtumaton festarireissu eli Murphyn laki käytännössä	48
Parsaat palat	54
Kasvin pelinurkkaus: Ajoissa paikalla	56
Kaikkien aikojen sammakot	58
Hirven puuhanurkka	62

Pääkirjoitus

Se, mikä sinulla on juuri nyt kädessäsi, on Sössön 50v juhlalehti. Maailmankaikkeudessa ei varmastikaan mitenkään merkityksellinen esine, mutta itselleni ja toivon mukaan kiltalaisille, niin nykyisille kuin vanhoillekin, pieni mutta tärkeä osa opiskelijaelämää.

Itse kiinnostuin Sössön sisällöstä jo fuksina, kotoa löytyy melkein kaikki Sössöt omasta fuksivuodesta lähtien ja niiden pariin on tullut ajoittain palattua. Kuitenkaan en itse kuvitellut missään vaiheessa lähteväni mukaan Sössön toimintaan. Asia kuitenkin muuttui 2016 hallitusvuoden aikana kun pääsin tarkemmin seuraamaan lähempää silloisen päätoimittajan Tuomas Isolan toimintaa. Tästä innostuneena päätinkin hakea 2017 Sössötoimikuntaan toimittajaksi. Alusta asti oli tiedossa, että oma valtion palvelus oli alkamassa '17 kesällä joten päätoimisesti toimittajan virkaa pystyin hoitamaan vain puoli vuotta. Sofia Suutarisen johtamassa toimikunnassa kuitenkin alkuperäinen innostus vain kasvoi ja jäi osittain harmittamaan se, että hommaa pääsi tekemään vain puolikkaan vuoden. Kasarmielämän seassa tulikin tehtyä jännä päätös ystävän kanssa...

Haimme Ilmari Kasvin kanssa yhdessä päätoimittajiksi. Työnjako oli selkeä, Kasvi hoiti ensimmäisen vuoden puolikkaan, kunnes hänelle tuli ajankohtaiseksi suunnata katse kohti omaa valtion palvelustaan. Kesän aikana hän luovuttikin minulle ohjokset toimikunnasta ja pääsin heiluttamaan tahtipuikkoa lopun vuodesta. Vuodenvaihteen kohdilla oli jäljellä vielä paljon ideoita, joita ei ollut päässyt toteuttamaan ja omassa päässä oli tullut suunniteltua Sössö 50v vuotta jo hieman valmiiksi. Pienten rupatteluiden nykyisten toimikuntalaisten kanssa päätinkin hakea vielä sakkokierrokselle päätoimittajaksi! Tässä nyt sitten ollaan, lehti on julkaistu ja toimikunnan vuosi on suuntaamassa kohti viimeisiä projekteja. Kiitoksia siis jo nyt koko toimikunnalle tähänastisesta panoksesta

Sössön kehittämiseen ja toteuttamiseen!

Sössö on juhlistanut tätä vuotta monin tavoin: aloimme testaamaan podcastien tekemistä, otimme isomman roolin kiltan tapahtumien suoralähetyksessä, sammakot siirtyivät nyt varsin suosittuun "Sammakko-perjantai" -formaattiin (unohtamatta Sössöbottia Telegrammissa!) ja aloimme julkaista vanhojen Sössöjen artikkeleita "50 vuotta sössötystä" -artikkelisarjassa. Toivon mukaan nämä ovat muodostuneet ainakin osittain pieneksi osaksi kiltalaisten arkipäivää, sillä se on ollut meidän tavoitteemme. Kiltatyössä kaiken ei tarvitse olla mullistavaa ja joskus pienen hymähdyksenkin aiheuttaminen saattaa auttaa kiltalaisia jaksamaan.

Pienen selvitystyön myötä myöskin huomasin, että Sössön pitkäikäisyys ei ole mitenkään yleistä Otaniemen lehtijulkaisuissa. Sössö on 50 vuoden ikävuodellaan Otaniemen kiltalehdistä vanhin yhtäjaksoisesti samalla nimellä julkaistu lehti eli saavutuksena todella huima. Ja jos vertailemme perustamisvuosia niin Sössö ei paljoa vanhimmille häviä siinäkään, ollen kuudennes perustettu kiltalehti. Toivottavaa olisiikin, että Sössö näkisi kiltansa tapaisesti omat 100-vuotisjuhlan-
sa hamassa tulevaisuudessa. Historiaan liittyen, kannattaa ehdottomasti käydä kurkkamassa Historiajaoksen artikkelia Sössön historiasta.

Vaikka Sössö oli alunperin tarkoitettu tiedotuspohjaiseksi julkaisuksi, on se muttunut vuosikymmenien saatossa vahvasti killan omaksi äänenkantajaksi ja huumoripainotteiseksi tuotokseksi. Muutoksen johdosta Sössö on vuosi vuodelta muovautunut enemmän killan ja toimituksen näköiseksi. 50 vuoden kunniaksi kyselimmekin niin vanhoja tekijöitä kuin muita kiltalaisia kirjoittamaan mahdollisimman paljon lehteen vierailevina tähtinä, jotta lehti todella näyttäisi killalta. Tekstejä saimmekin ennätysmäärän ja siitä suuri kiitos kaikille heille jotka lähtivät, enemmän tai vähemmän, vapaaehtoisesti mukaan kirjoittamaan lehteä tänä vuonna!

Kiitoksia myös muille kiltalaisille, sillä Sössö on selkeästi osoittautunut tänäkin vuonna tärkeäksi osaksi killan arkea. SössöBotin kaatuminen ja perjantait, jolloin Sammakopalstaa ei ole julkaistu ovat tulleet hyvin äännekkäästi selville kiltalaisten palautteesta. Ja tämä siis oli positiivinen asia! Samalla useiden kiltalaisten palaute vuoden ajan tekemistämme asioista on auttanut jaksamaan tämän vuoden parissa, eli kiitokset Sössön huikeasta 50v vuodesta kuuluu koko killalle.

Kiitos.

Miika Koskela

Sössön päätoimittaja 2018–2019

Sössö^{50v}

2 | 2019

50. Vuosikerta

Julkaisija

Aalto-yliopiston
Sähköinsinööriilta ry
sik.ayy.fi
Postiosoite: PL 15500
00076 Aalto

Päätoimittaja

Miika Koskela
miika.koskela@aalto.fi

Toimitus

Kiia Einola	Ella Eilola
Mikko Haapamäki	Aarni Halinen
Essi Jukkala	Ilmari Kasvi
Jani Mannonen	Taneli Myllykangas
Anni Parkkila	Kalle Petäjäaho
Miina-Maija Simonen	Aino Suomi
Erna Virtanen	

Taitto

Essi Jukkala	Miika Koskela
Anni Parkkila	Erna Virtanen

Kannet

Essi Jukkala

Vierailevat

Elias Hirvonen	Jami Hyytiäinen
Simo Höglund	Tuomas Isola
Eero Järvinen	Ville Kapanen
Janne Kleemola	Joni Kurvinen
Daniel Leese	Ilkka Oksanen
Juho Pekkinen	Aliisa Pietilä
Sasu Saalasti	Tuukka Syrjänen

Kuvat

Andreas Andersson	Ella Eilola
Mikko Haapamäki	Elias Hirvonen
Simo Höglund	Essi Jukkala
Eero Järvinen	Ville Kapanen
Ukko-Ilmari Kasvi	Miika Koskela
Oskari Lahti	Daniel Leese
Jani Mannonen	Ilkka Oksanen
Mikko Pesonen	Sasu Saalasti
Miina-Maija Simonen	Henrik Vento
AYY	

Paino

Picaset Oy
150 kpl

Palaute ja Verkkolehti

sik-sosso@list.ayy.fi
sosso.fi

ISSN

ISSN-L 0785-1707
ISSN 0785-1707 (Painettu)
ISSN 1798-1727 (Verkkolehti)

Blast from the past

Teksti: Tuukka Syrjänen

Kuva: Jani Mannonen

Tervehdys kiltalaiset!

50 vuotta on kunnioitettava ikä ja kerkeähän sen aikana tapahtuakin vaikka mitä. Sössöä perustettaessa oli kiltä silloin 48-vuotias, eli melkein pä yhtä vanha kuin Sössö nyt. Tämän kunniaksi omistankin tekstini poiminnoille killan 75-vuotishistoriikista ja sille, mitä killassa tapahtui yli 50 vuotta sitten.

“Vuonna -23 SIK ja KIK aikoivat järjestää yhteiset pikkujoulut. Hanke kuitenkin kariutui siihen, että KIK:läiset eivät katsoneet voivansa järjestää yhteistä illanviettoa SIK:n kanssa.”

“Vuosien 1931-32 puheenjohtaja Aimo Jalli selosti eräessä kokouksessa klubin silloista tilaa huomauttaen siitä, että SIK-henki oli painumassa alas. Hän viittasi muun muassa siihen, että pari klubin jäsentä oli pyrkinyt KIK:n jäseneksi.”

Nämä pätkät historiikistamme todistavat sen, että ainakin “aito ja ehdoton rakkaus” Koneinsinööriklitaa kohtaan on säilynyt ja ollut voimissaan jo useita vuosia. Tänä päivänäkin ommellaan vielä KIK:n haalarimerkit takamuksiin ja vedetään koneen puheenjohtaja Ossinlampeen uimaan vuosittain. Mukavaa nähdä, että tietyt perinteen kantavat näinkin pitkälle.

“Vuosikymmenen lopulla (50-luku) kokouksiin ei saatu kovin paljon osallistujia, vaikka kiltä tarjosi ilmaista olutta ja makkaraa. Kiltatoimintaa häiritsi myös vuosikertomuksen mukaan lukuisten kiltalaisten ponnistelu vasemman nimettömän rengastamisesksi. Useimmiten vielä ilman killan raadin lupaa!”

No kumma oli, jos ilmainen olut ja makkara eivät tuoneet osallistujia paikalle. Tämä asia on ainakin muuttunut! Uskallan väittää, että nykyään olisivat kaikki kokoustilat täynnä, jos

siellä vain joku olisi paistamassa kaikille osallistujille makkaraa. Traditioksi muodostuneessa Aalto Partyssakin saatiin killan Instagram-tilin seuraajamäärää lisättyä kolminumeroisella luvulla, kun tarjolla oli hallituksen paistamia vohveleita. Lisäksi on pöyristyttävää huomata, että näinkin suuria päätöksiä, kuten seurustelukumppanin valintaa, on ennen tehty killassa ilman hallituksen lupaa.

“Erityistä kunnioitusta omien keskuudessa sai eräs liikennepoliisiksi tekeytynyt teekkar, joka ohjasi Mannerheimintien risteyksessä kaikista suunnista tulleet autot keulat vastakkain ja tämän jälkeen vähin äänin poistui paikalta.”

Harmi, ettei tuohon aikaan ollu vielä videodokumentointivälineitä. Tämä olisi ollut kiva nähdä. Kyseinen 60-luvulla suoritettu jäynä kuvastaa hyvin vielä tänä päivänäkin elossa olevaa hassuttelukulttuuria. Tosin nykyään tämän kaltaisia jäyniä tuskin katsottaisi niin suvaitsevaisin mielin.

Näiden otoksien perusteella voidaan kyseenalaistaa, että onkohan mikään oikeasti muuttunut? Teekkarit jäynäävät toisiaan ja muitakin sivullisia uhreja. Kiltahommia ja vapaa-aikaa häiritsevät vakavasti opiskelu ja seurustelu. Ja vanhat kiltojen väliset ystävyys-suhteet kukkivat yhä voimakkaasti. Pelaajat vaihtuvat, mutta pelikenttä pysyy samana.

Onnea Sössö 50-vuotisesta taipaleesta ja menestystä jatkoon!

ABB Talent

Väylä tulevaisuuteen

Oletko uusia mahdollisuuksia etsivä maisterivaiheen opiskelija erityisesti tekniikan tai IT:n alalta?

Etsimme nyt 10 uutta talenttia Helsinkiin ja Vaasaan keväällä 2020 käynnistyvään ABB Talent -ohjelmaan. ABB Talent -ohjelma tarjoaa kesätöitä, koulutuksia, projekteja, tapahtumia ja mentorointia.

Hakuaika ohjelmaan: 1.10.-10.11.2019.

Lue lisää ja hae mukaan: abb.fi/uralle.

Follow us!

LinkedIn: ABB

Facebook: ABBSuomi

Twitter: @ABBSuomi

Instagram: abbsuomi, abbcareer

Sössön "lyhyt" historia

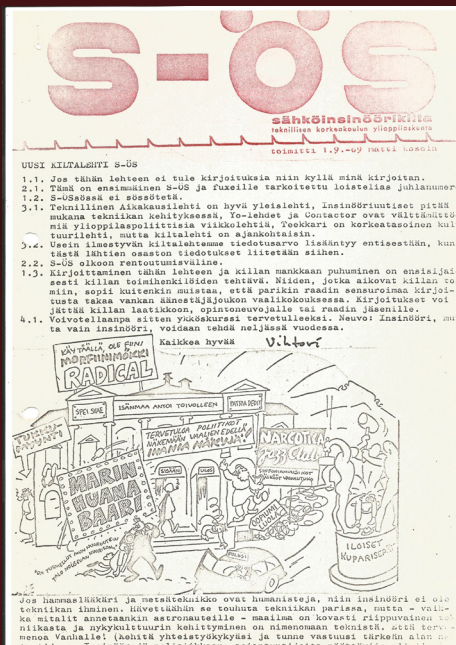
Teksti: Joni Kurvinen

Kuvat: Killan arkisto

Tiettävästi Otaniemen parasta kiltalehteä on julkaistu jo 50 vuoden ajan. Tehdäänpä sen kunniaksi "lyhyt" sukellus Sössön historiaan. Lähteinä on käytetty killan 75-vuotishistoriateosta, sosso.fi:n "50 vuotta sössötystä" -sarjaa, killan sivuilta löytyviä toimintakertomuksia sekä allekirjoittaneen omia muistikuvia viimeisen 10 vuoden ajalta. Osittain puutteellisesta lähdemateriaalista huolimatta pyrin pitämään jutun faktapohjaisena.

Nimi

Sössö ei suinkaan ole aina kulkenut tällä nimellä, joskin kaikki esiintyneet kirjoitusasut ovat kovasti muistuttaneet toisiaan. Alun perin lehti kulki nimellä S-ÖS, joka juontaa juurensa sähköosaston lyhenteeseen s-os. Lehdestä puhuttaessa toki käytettiin alusta asti suuhun paremmin sopivaa muotoa Sössö. Vuonna 1973 lehden nimeksi vaihtui Sössö ja vuosikymmenen puolivälissä otettiin käyttöön nykyinen nimi Sössö. Tämän jälkeen ainoastaan kirjoitustyyli on vaihdellut toimituksen mieltymysten mukaan. Alkuperäistä S-ÖS nimeä on sittemmin nähty silloin tällöin muutamissa juhla- tai teemanumeroissa.

Ensimmäisen 1.9.1969 julkaistun Sössön kansi.

Alkuperä

Sössön esiasteena voidaan pitää killan sisäistä tiedotuslehtistä, Sähkömiestä, jota jaettiin monisteina kiltalaisille 60-luvun jälkipuoliskolla. Alkujaan Sössökin keskittyi opinto- ja muista ajankohtaisasioista tiedottamiseen.

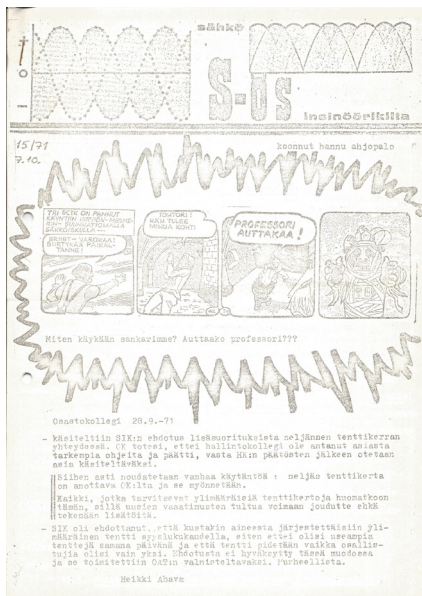
Ensimmäinen numero

Ensimmäinen Sössö ilmestyi 1.9.1969 Matti Kosolan toimittamana. Teemaltaan lehti oli fukseille tarkoitettu loistonumero. Lehti alkoi mystisen Vihtorin mahtipontisella julistuksella, jossa saneltiin muun muassa seuraavat ehdot lehden sisällöstä:

- Jos tähän lehteen ei tule kirjoituksia, niin minä kyllä kirjoitan
- S-ÖSsössä ei sössötetä
- S-ÖS olkoon rentoutumisväline

Jokainen voinee tehdä omat johtopäätöksensä siitä, mitä Vihtori on tarkoittanut sössötyksellä, mutta ainakin allekirjoittaneen mielestä kaikki nuo kolme ehtoa täyttyvät edelleen.

Ensimmäisessä numerossa myös killan silloinen oltermanni, professori Veikko Porra, kommentoi lehden roolia seuraavasti: "Laboratoriot voivat kiltalehden kautta välittää pikku-uutisia toiminnastaan, työpaikkailmoituksia ym. Nykyisin ei E-siivessä edes laboratorioväki tiedä, mitä C-siivessä tehdään ja opiskelijat oppivat laboratorioden nimet vasta kolmannen kurssin jälkipuoliskolla. On hyvä, että kilta toimii, kun korkeakoulu on saamaton."

Sössön ulkoasu on kokenut huomattavia uudistuksia vuosien varrella. Yllä olevat kannet ovat lehdistä (vas.) 15/1971, 1/1983 ja 2/2015.

Ulkonäkö

Huomattavimmat muutokset Sössössä vuosien varrella ovat tapahtuneet sen ulkoasussa. Ensimmäiset numerot olivat Sähkömiehen kaltaisia yläkulmasta yhteen niitattuja A4-nippuja. Alkuaikojen Sössöt painettiin itse offset-koneella killan monistamossa. Kirjoitukset tehtiin kirjoituskoneella ja esimerkiksi otsikoita tehtiin leikkaa ja limaa -menetelmällä.

Lehden nimen vakiinnuttua Sössöksi, lehti muuttui pystysuuntaisesta vaakasuuntaiseksi, ja tästä edelleen keskeltä taitetuksi ja niitatuksi. Tämän muutoksen jälkeen lehti mainostikin itseään "Sähköinsinöörikillan teknis- ym. tieteellisenä kulduurilehdykkänä". Tässä formaatissa lehti ilmestyi vuoteen 1993 asti, jolloin kokeiltiin isompaa kokoa, mutta tämä jäi vain kokeiluksi. Vuonna 2007 siirryttiin madallettuun A4-kokoon (210 mm x 250 mm), jotta taittajille jäisi enemmän taiteellisia vapauksia. Tämän jälkeen lehden kooksi on vakiintunut omaperäinen 203 mm x 267 mm.

Lehden kuvitukseen valokuvat tulivat mukaan yleisesti 70-luvun loppupuolella, jolloin niitä oli joka lehdessä muutamia, kun aiemmin ne olivat olleet erittäin harvinaisia Sössön sivuilla. Värikkäät kannet yleistivät 80-luvun

puolivälissä, joskin ensimmäisen kerran moiset nähtiin jo vuonna 1981. Vuodesta 2011 alkaen lehti on painettu kokonaan väreissä.

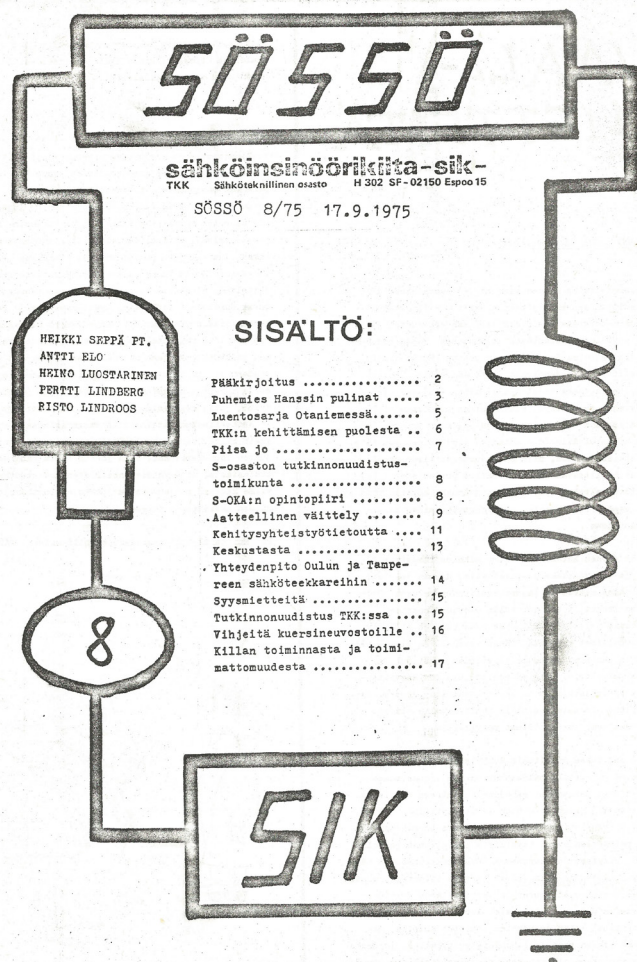
Julkaisumäärä

Heti ensimmäisenä syksynään Sössöä julkaistiin komeat 16 numeroa, vaikkakin numerointi aloitettiin vasta kuudennen lehden kohdalla. 70-luvulla lehti ilmestyi noin joka toinen viikko, pois lukien kesän, jolloin koko vuoden saldo vaihteli 14-20 numeron välillä. Vuosikymmenen lopulla lehti ilmestyi 9 kertaa vuodessa. 80-luvulla lehteä julkaistiin 7-8 numeroa vuodessa ja 2000-luvulla tahti on harventunut entisestään kuuden lehden kautta neljään ja nykyään fyysisiä lehtiä painetaan enää kahdesti vuodessa.

70-luvulla painoksen koko oli 800 kappaletta, jolloin melkein kaikille killan jäsenille riitti oma lehti. Killan jäsenmäärän kasvaessa painoskoko kasvoi suurimmillaan 1000 lehteen. 2010-luvulla painoskokokin on pienentynyt yhdessä harventuneen julkaisutahdin kanssa. 2012 painoksen koko oli 250 edellisvuoden 700 lehden sijasta ja vuodesta 2017 painos on ollut vain 100 lehteä. Osasyitä harventuneelle julkaisutahdille ja pienentyneelle painoskoolle ovat killan jäsenmäärän lasku ja taloudelliset säästöt.

Sisältö

Alusta asti Sössö on toiminut killan pää-äänenkantajana. Ensimmäiset vuodet keskittyivät lähinnä opintoasioista tiedottamiseen ja poliittisiin kannanottoihin. Joka toinen viikko ilmestynyt lehti tiedotti tehokkaasti osastokollegion päätöksistä, tenteistä ja harjoittelupaikoista.

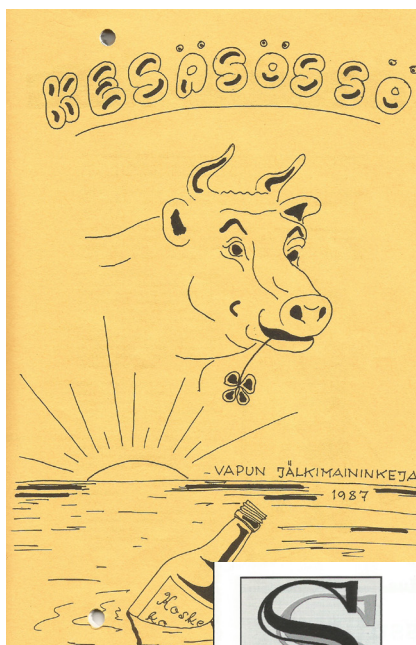
Vielä 70-luvulla Sössön sisältö keskittyi tiedottamiseen ja poliittisiin kannanottoihin. Yllä esimerkkinä lehti 8/1975.

70-luvun loppupuolella poliittiset kannanotot vähenivät saman aikaisesti kuin poliittinen toiminta hiipui pois opiskelijatoiminnasta. Tilalle tuli laajempia artikkeleita opintotuista ja harjoittelusta, mutta myös killan omista ilmoituksista ja kulttuuriartikkeleista.

80-luvulla Sössön sisällössä pääpaino oli killan tapahtumilla. Aikaisemmin professorit olivat lähettäneet omia vastineitaan killan kannanottoihin, mutta sittemmin koulun henkilökunta ei juurikaan ole osallistunut lehden tekoon. Sössössä on alusta asti ollut

huumoriakin mukana, mutta 80-luvun aikana siitä tuli melkein tärkein tavoite.

90-luvun puoleenväliin mennessä Sössön rooli oli muuttunut merkittävästi alkuperäisestä tiedotuskanavasta. Harventunut julkaisu- ja kehittyneemmät tekniikat, kuten sähköposti, väistämättä muuttivat lehden sisältöä. Lehti onkin sittemmin sisältänyt kertomuksia excursioreissuilta ja muista tapahtumista, tutkivaa journalismia "Sössö testaa" -artikkeleiden muodossa, erinäisten toimihenkilöiden (puheenjohtaja, fuksikapteeni(t), kiltapatruuna) vakiopalstoja sekä muita hupi- ja asia-artikkeleita.

3/99

Uusi sivuainesarja alkaa

Vihdoinkin wappu!

80- ja 90-lukujen aikana Sössön rooli tiedotuskanavana muuttui teknologioiden kehittymisen myötä ja sisältö kehittyi humoristisempaan suuntaan. Yllä kannet 4/1987 ja 3/1999.

Viimeisin muutos Sössön logon ulkoasuun tehtiin vuonna 2016. Yllä lehti 2/2016.

Viime vuosina lehtien vähentyneenä määrää kompensoimaan suuri osa sisällöstä on siirtynyt sosso.fi-sivustolle. Nettisivuilla uusia juttuja on julkaistu sitä mukaa kuin niitä on valmistunut ja ne ovat myös mahdollistaneet erilaisten julkaisutapojen käytön, kuten nyt jo useana vuonna ilmestynyt joulukalenteri. Lisäksi nyt 50. juhlavuoden kunniaksi toimitus on tehnyt podcasteja sekä kiltaan liittyvistä että liittymättömistä aiheista.

Toimitus

Sössöllä on aina ollut oma toimituskuntansa, jota johtaa päätoimittaja (myös pääsössöksi kutsuttu). Vaikka-kin suurin osa jutuista on toimituksen tuottamia, Sössöön on aina myös toimituksen ulkopuoliset voineet kirjoittaa, ja yleisesti kaikki jutut on otettu vastaan ilman suurempaa sensuuria. 70-luvulla myös koulun henkilökunta osallistui tekemiseen omilla vastineillaan, ja 80-luvulla yleistyivät monien hallitus- tai toimihenkilövirkojen vakiopalstat. Fukseille on annettu fuksipisteitä Sössöön kirjoittamisesta ainakin 90-luvulta alkaen. Sössön päätoimittaja on ollut mukana killan hallituksessa ainakin vuosina 2001-2016 pois lukien 2006.

Loppusanat

Sössö on 50 vuoden historiansa aikana nähnyt ja kokenut paljon. Tekniikan kehittyessä on Sössökin onnistunut mukautumaan muuttuneeseen maailmaan. Ei siis ihme, että Sössö tulee olemaan Otaniemen paras kiltalehti myös seuraavat 50 vuotta.

Lähde mukaan tekemään SIK100-historiateosta!

Kiinnostuitko killan historiasta ja haluaisitko tietää siitä enemmän? Lähde mukaan SIK100-historiateoksen apukädeksi! Apua tarvitaan erityisesti haastatteluja sekä kuvatoimitusta varten.

Haastattelijana pääset kontaktoimaan ja keskustelemaan vanhojen kiltalaisten ja muiden kiltaan vaikuttaneiden henkilöiden kanssa, sekä kuulemaan heidän tarinoitaan omista opiskeluaajoistaan. Lisäksi tehtäviin kuuluu haastattelujen jatkokäsittely kirjoittajaa varten.

Kuvatoimittajana tehtävänäsi on digitoida killan kuva-arkistoa. Samalla pääset myös päästämään sisäisen salapoliisiosi irti, sillä kuvatoimituksen tehtävänä on myös selvittää kuvissa esiintyviä henkilöitä, paikkoja ja ajankohtia.

Jos kiinnostuit, liity historiajaoksen Telegram-ryhmään! Kerromme tehtävistä mielellämme lisää.

tinyurl.com/historiajaos

Sössö vuonna 2019

Teksti: Miika Koskela

Sössön toimituksessa on mukana useita tekijöitä, jotka mahdollistavat Sössön olemassaolon. Sössöön voi lähteä mukaan tuottamaan erilaisia mediaelämyksiä kiltalaisille! Alla on esitelty nykyisen toimikunnan virat.

Päätoimittaja

Toimikuntaa johtaa päätoimittaja, joka pitää samanaikaisesti kaikkia lankoja käsissään. Hänen tehtävänä on huolehtia, että kaikki sujuu kuin rasvattu ja yhteistyö muiden toimikuntien kanssa on sulavaa. Vuoden suunnittelu etukäteen on tärkeää ja vielä tärkeämpää on suunnitelmissa pysyminen, joten jos kapellimestarin keppi tuntuu olevan kuin käden jatke, niin kannattaa hakea!

Toimittaja

Sössöön sisältöä luovat toimittajat, joiden tekstejään pääset pääosin lukemaan. Vaikka juttuja julkaistaan suuri määrä, ei se usealle toimittajalle jaettuna ole suuri haaste. Toimittajat pääsevätkin toteuttamaan itseään juuri niin kuin haluavat!

Taittaja

Lehden visuaalisesta ilmeestä ja lehden asettelusta vastaavat taittajat. Heidän työmääränsä tiivistyy suurimmaksi osaksi juuri ennen lehden julkaisua. Pienellä taiteellisella silmällä ja vahvalla InDesign osaamisella on tämäkin lehti taitettu!

Graafikko

Killan mainoksia, grafiikkaa ja Sössön visuaalista ilmettä taiteilevat graafikot ottavat killan tapahtumien mainonnan ilmeen haltuun. He myös tuottavat killan toimariläystäkkeet ja toimaritaulun ulkonäön!

Galleristi

Killan kuvista vastaa galleristi, jonka tehtävänä on ylläpitää killan kuvagalleriaa ja muokata valokuvat niin, että huonoinkin otos näyttää taideteokselta. Galleristi helpottaa valokuvaajien työmäärää, sillä kuvien editointi siirtyy pois valokuvaajien vastuulta.

Valokuvaaja

Killan tapahtumia pyritään aina valokuvaamaan, jotta silloin kun muistoja ei itsellä ole, niin ainakin on jotain, minkä avulla selvittää edellisillan tapahtumat. Valokuvaajat kiertelevätkin tapahtumissa napsien kuvia, jotka galleristi, tai kuvaaja itse, muokkaa ja julkaisee kuvagalleriassa.

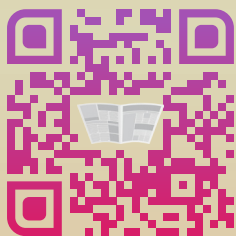
Kuten varmaan huomasit, Sössö onkin hyvin laaja-alainen toimikunta ja edellä mainitut virat eivät ole kiveen hakattuja. Eli jos juuri sinulla on kiinnostus tehdä jotain tiettyä median alaa, niin hae mukaan toteuttamaan sitä Sössöön! Killan toimihenkilöhaussa, eli kähmyissä voit hakea mukaan toimintaan, joten kannattaa siis pohtia, olisitko sinä mukana tekemässä ensi vuoden Sössöä!

Sössö tuottaa kiltalaisille monipuolista multimediaa, jossa on tarjontaa laidasta laitaan. Alla on esiteltynä eri kanavat, johon Sössötoimikunta tuottaa sisältöä säännöllisen epä-säännöllisesti!

sosso.fi

Sössön omat nettisivut, jotka kokoavat kaiken mitä sössö tekee. Sivuilla julkaistaan tasaiseen tahtiin nettiartikkeleita, joita et pääse lukemaan lehdestä! Käy lukemassa täältä!

Paperilehti

Sössö tekee nykyään kaksi kertaa vuodessa paperisen lehden. Lehti julkaistaan kerran keväällä ja kerran syksyllä. Lehtiarkistoa pääset katsomaan täältä!

Sammakkopalsta

Sössö julkaisee kiltalaisten ilmiantamia lipsahduksia ja kontekstista irrotettuja lausahduksia. Uudet sammakot julkaistaan aina perjantaisin ja vanhoja voit käydä kurkkaamassa täältä!

Youtube

Sössö tekee livelähetyksiä tapahtumista ja muita videoprojekteja. Vanhoja videoita ja livelähetyksiä voit käydä seuraamassa täältä!

Killan kuvagalleria

Killan valokuvaajien otokset julkaistaan kiltalaisten nähtäväksi killan kuvagalleriassa, johon uusia kuvia ilmestyy tasaiseen tahtiin. Käy katsomassa kuvia täältä!

Facebook

Sössöllä on oma Facebook-sivu, jonne julkaistaan ajankohtaista tietoa ja nettiartikkeleita. Tykkää ja seuraa täältä!

Huutisvuoto

Sössö aloitti podcastin teon vuonna 2019. Jaksoja pääsee kuuntelemaan täältä!

Sössön merkitys minulle

Teksti: Tuomas Isola

Kuva: Mikko Pesonen

Sössöstä on moneksi. Tätä juhlanumeroa varten pyydettiin minua, vuoden 2016 päätoimittajaa, kirjoittamaan ajatuksia Sössöstä ja sen merkityksestä. Tämä sai allekirjoittaneen pohtimaan lehden nykyistä ja mennyttä suhdetta kiltaan ja kiltalaisiin. Kun Sössö perustettiin, oli omien ajatusten julkaisu ja levittäminen suurelle yleisölle hankalaa. Sössö tarjosi helpon alustan nuorelle sähköteekkarille kokeilla siipiään kirjoittamisessa tai kuvituksessa. Myös killan ja korkeakoulun hallinto saattoi käyttää Sössöä sanomansa levittämiseen. Lähdin aikamani päätoimittajaksi pohtimaan, millainen on relevantti kiltalehti 2010-luvulla. Sössö on lehti, koska se oli ainoa kustannustehokas tapa toteuttaa jatkuvaa tiedonvälitystä pienen killan toimesta 50 vuotta sitten. Nykyään itsensä ilmaisu ja hengentuotteiden julkaisu on helppoa, ja monin paikoin ilmaista, erilaisissa videotubeissa ja instachateissa. Niin opiskelijat, kiltat kuin korkeakoulutkin voivat julkaista mitä tahansa, milloin tahansa ja missä tahansa. Tämä asettaa erillisen kiltalehden roolin uudella tavalla kyseenalaiseksi.

Oma lähestymistapani vuonna 2016 oli muokata Sössö vastaamaan moderneja verkkolehtiä. Sössölle perustettiin uudet nettisivut, jossa ensimmäistä kertaa kokeiltiin jatkuvaa (noin) viikoittaista julkaisurytmiä. Myös muutamia videoprojekteja tuotettiin. On ollut hienoa nähdä, miten jälkeeni ajatusta on lähdetty laajentamaan, ja Sössö on kokeillut siipiään esimerkiksi podcast-tuotantojen parissa. Jälkikäteen päätoimittajavuoden tavoitteitani pohtiessani olen kuitenkin tullut siihen lopputulokseen, että lähestymistapani oli liian mielikuvituksen. Teekkarien luovuudella ei ole mitään syytä rajoittua perinteisen media-kentän työkaluihin. Uskonkin, että monipuolisuudessa piilee Sössön tulevaisuuden menestyksen salaisuus. Sössö voi olla ihan mitä tahansa, mitä sen tekijät haluavat tehdä ja toteuttaa kiltalaisten iloksi. Tekijöiden kiinnostuksesta riippuen Sössö voi olla laadukas paperijulkaisu, mielikuvituksellinen multimediaelämys tai jotain siltä väliltä. Sössö voi toimia uranuurtaja-

na laserleikatussa kivitaulujournalismissa tai IoT-leivänpaahdinyhteensopivissa JavaScript-animaatioissa. Koska Sössö ei ylläpidä killan kannalta välttämättömiä toimintoja kuten yrityssuhteita tai edunvalvontaa, voi sillä olla rooli täysin ainutlaatuisen luovana alustana, joka mahdollistaa mitä mielikuvituksellisemmat hankkeet. Olit sitten kiinnostunut luovasta tai teknisestä, pienimuotoisesta tai kunnianhimoisesta, Sössössä sitä voi harjoittaa. Sössö voi tuoda yhteen samanmielisiä tekijöitä ja jopa tarjota pienen budjetin tekemiselle.

Kun haku seuraavan vuoden kiltatoimijoiksi taas alkaa, ei kannata liikaa tuijotella tämän vuoden tehtäviä. Toimarinimikkeet kuvaavat enemmän nykyisten toimijoiden kiinnostuksen kohteita, kuin nii-

tä rooleja, joita kiltta pyöriäkseen tarvitsee. Rohkeasti siis luomaan sitä omaa tehtävänkuvausta, joka mahdollistaa juuri sinun toteuttavan itseäsi (dibs IoT-leivänpaahdinanimaatiovastaava). Ja jos keksimäsi tehtävä ei sovi minkään muun toimikunnan tehtävien alle, Sössöön voi sille rakentaa kodin. Sössöä ei voi koskaan rikkoa tai pilata. Sössö on aina täydellinen, kunhan se on tekijöidensä näköinen.

Tuomas Isola

Sössön päätoimittaja 2016

Luento vai päiväunet?

JMT vai SMT? Täffä vai Alvari?
Opiskelijan arki on valintoja täynnä.

Jos näiden kysymysten sijaan haluaisit päästä miettimään ihmiskunnan energiakysymyksiä, niin suosittelemme suuntaamaan osoitteeseen **helen.fi/rekry**. Sieltä löydät tarjontamme diplomi-insinööreille ja sellaisiksi valmistuville.

**Oispa
virtaa.**

Tarinoita ylioppilaskunnasta:

Edunvalvonta - mitä se on ja voiko sitä syödä?

Teksti: Taneli Myllykangas

Kuva: AYY

Altolaisuuteni alkuhetkillä, vuoden 2016 syksyllä, en monen muun fuksin tapaan tiennyt, mitä se kaukaiselta ja opiskelijan arjesta irralliselta vaikuttanut ylioppilaskunta oikein tekee. Kannattaisiko minun edes maksaa jäsenmaksua jos automaatiojäsenyyttä ei olisi, enhän edes asu AYY:n asunnossa ja terveyspalvelunikin hankin muualta kuin YTHS:ltä. Lähtökohtaisesti Aalto-yhteisön tapahtumiinkin pääsee osallistumaan vaikka ei olisi jäsen, joten mitä hyötyä jäsenyydestä minulle oikein on?

On sinänsä sääli, että tämän 119 euron suuruisen jäsenmaksun merkitys, ja kaiken siitä saatavan hyödyn tajuaminen on kiteytynyt itsellenikin vasta näin kolmen kiltä-aktiiviusvuoden ja kuluneen AYY-hallitusvuoden myötä. Jos rivijäsen X ei osallistu yhteisön toimintaan, asu AYY:n asunnossa, käytä AYY:n ja YTHS:n palveluita, välitä päätkeäkään lukuisista opiskelija-alennuksista, ja hänestä edustajistokin vaikuttaa olevan vain yhteisöaktiivien huutelufoorumi, niin mitä hän oikein

saa jäsenmaksunsa vastineeksi? Mikä AYY:n toiminnassa muka on sellaista, josta aivan jokainen AYY:n jäsen hyötyy? Edellä mainitsemieni toimintojen sijaan se on mielestäni jotain, mikä ei ehkä ole jokaiselle opiskelijalle ilmiselvää.

Yhtenä hallitusvastuunani olevan kansainvälisyyden myötä olen tänä vuonna päässyt työskentelemään osana AYY:n vaikuttamistiimiä, joka kokoaa yhteen toimistolaiset niin koulutuspolitiikan, sosiaalipolitiikan, kansainvälisyyden, kampusvaikuttamisen kuin kestävän kehityksen saralta. Tätä vuotta ovat leimanneet hyvin vahvasti kevään eduskunta- ja eurovaalivaalityö ja vuoden jälkipuoliskon painottunut Aallon uuden strategian työstäminen ja siihen vaikuttaminen. Näiden isojen ponnistusten lisäksi vaikuttamistyö on ennen kaikkea myös jatkuvaa, viikoittaista puurtamista erinäisten edunvalvonta-asioi-

Suomessa opiskelijoiden vaikutusvalta yliopiston päätöksiin on ainutlaatuista.

den eteen jokaisella edellä mainituista sektoreista. Tässä on mielestäni se ydin, josta jokainen ylioppilaskunnan jäsen hyötyy koko opintojensa ajan.

Suomi on maailmanlaajuisesti lähes poikkeustapaus yliopistodemokratian edistysellisyydessä. Opiskelijoiden mahdollisuus osallistua ja vaikuttaa yliopiston päätöksentekoon on meillä aivan omaa luokkaansa, ja tämän mahdollistamisessa kaikille yhteinen ylioppilaskunta edunvalvontakoneistoinen on aivan keskiössä. AYY:n hallituslaiset ja työntekijät ovat olennainen osa opiskelijoiden asioista päättäviä Aalto-yliopiston elimiä, ja heidän lisäksi ylioppilaskunnan jäsenistöstä valittavat hallinnon opiskelijaedustajat pääsevät vaikuttamaan suoraan heidän opintojensa ohjaavaan päätöksentekoon erinäisissä akateemisissa komiteoissa ja toimielimissä.

Näin laajalla ja syvällisellä opiskelijaedustuksella saadaan varmistettua, että kurssi- ja tenttikäytännöt ovat järkeviä, palautetta saantaa ja sillä on merkitystä, opintokokonai-

suudet ovat fiksusti koostettuja, koulutuksen ja koulutusohjelmien muutoksissa otetaan opiskelijoiden mielipiteet huomioon, ja että yliopiston hallinto- ja tukipalvelut toimivat kunnolla. Tämä edustavuus ja sen tiimoilla tehty jatkuva työ varmistaa jokaiselle opiskelijalle opiskelurauhan. Eikö vuotuinen jäsenmaksu ole pieni hinta siitä, että jokainen voi niin halutessaan keskittyä rauhassa opiskeluun, tietäen ettei ole mahdollisten ongelmatilanteiden edessä yksin?

Tämän vuoden kokemuksieni perusteella ylioppilaskunnan edunvalvontatyöstä saatava hyöty ylittää jäsenmaksun suuruuden moninkertaisesti. Nykytilanne, jossa opiskelijoiden ääni ja mielipiteet otetaan vakavasti ja niillä on vaikutusta niin yliopiston kuin yhteiskunnan tasolla, on vaatinut pitkäjänteistä työtä yli vuosikymmenten. Mitään tämän työn hedelmistä ei kuitenkaan pitäisi ottaa itsestäänselvyyttenä, sillä yliopistomaailman ja yhteiskunnan muutos on jatkuvaa. Vain me opiskelijat itse voimme vaikuttaa siihen, että tämä muutos on kannaltamme positiivista, kunhan teemme sen yhdessä.

Join the Innovators in Electronics!

Me Muratalla edistämme yhteiskunnan kehitystä innovatiivisella MEMS-anturiteknologialla, joka parantaa autojen turvallisuutta ja ihmisten elämänlaatua. Kunnianhimoisena visionamme on mahdollistaa turvallinen ja itseohjautuva ajaminen.

Tule meille työskentelemään merkityksellisen huipputeknologian parissa kansainvälisessä työympäristössä, jossa pääset oppimaan asiantuntijoiltamme ja kehittämään osaamistasi!

Tutustu meihin osoitteessa
muratafinland.com

My Erasmus exchange in Finland

– not just snow, coldness and sauna!

Teksti ja kuvat: Daniel Leese

Before coming to Finland, I had never heard of such words as Cantus, sitsit, sillis or the sisu mindset. The only thing I knew, was that the Finnish loved alcohol and sauna. Already after my first few days of living in Teekkarikylä on the Otaniemi campus, and the obligatory visit to Rantasauna and the icehole, I learned that these two are also regularly combined. What surprised me though, was just how many saunas there were on campus and how they are a regular sight at parties and during events such as Talvipäiva, Wappu or any other big event. I think the sheer number of saunas and their regular appearance quickly led me to adapt to this sauna culture, often going to the sauna numerous times a week and quickly becoming a pro when going to the icehole. It was really cool getting to know so many people just by visiting the sauna, though at times it appeared that Finnish students weren't around on campus since all saunas were filled with exchange students. Then again, a Finnish person in a sauna was hard to miss, because he was constantly throwing "Löyly" onto the stove. The funny thing

about this was that it seemed they were throwing the water on to increase the heat and get rid of all the "amateur sauna-goers", aka exchange students. Weirdly enough, this mostly had the reverse effect since the exchange students ganged up together and stayed put until the Finnish person had left the sauna due to the heat.

Another thing that happened to me as a result of living on the campus was being sucked into the famous "Otaniemi Black hole", meaning that I rarely ventured further than the University Metro station and mostly stayed at parties on campus, be it events in Smökki, Rantasauna, Alvarin Aukio or general outdoor ones. All my friends would constantly pester me about joining them for a pub crawl or party in Helsinki, but I was always put off by the beer prices. I mean bringing your own beer from Tallinn or Aleppa to a party is far better than a 7€ beer in Kallio. Thus, in the end, my friends rarely bothered to ask me if I wanted to join them for doing anything in Helsinki, but I was always one of the first to join one of the many events on campus. A further great advantage with living on campus were the many canteens. If my friends were looking for me in the evening, they knew they would find me in Dipoli at 18:40 (2 plates are better than 1 plate in the other canteens) and in Täffä on Wednesdays and Fridays at 11:30 for the traditional Spaghetti or Salmon. This definitely saved me lots of trips to the supermarket and spending hours in the kitchen.

I think what surprised me most though, was how social the Finnish people get once they start drinking. Be it at a Sitsit, Cantus or Minuttikalia, it seems that the people

drinking, singing, chanting and talking to random strangers aren't your stereotypical Finnish person. Here it was not uncommon that we exchange students were offered some typical Finnish drink to try or were coerced into joining a drinking game with some Finnish people which we mostly lost. The interesting thing after these crazy, drinking until oblivion, nights was the Sillis breakfast the next morning. Some people who you thought were dead the night before, seemed fresh and alive the next morning, whereas others seemed to be drowning just sitting in the paljon.

Obviously, it seems that the Erasmus exchange students only enjoy the party life and are constantly travelling. This might be the case most of the time but we do actually also visit lectures sometimes. The thing that was most different during the lectures was that in the classes there weren't many students at all and that the relationship with the professors was far more casual than I am used to. If you arrived at class late the professor still greeted you and gave a short summary of the material you had missed.

If you left early he wished you a nice day and during the bank holidays it was not uncommon for us to receive an email stating that due to Wappu festivities, Finland winning the World Cup or some other big event the deadline for some assignment was prolonged for 48 hours or so. This was another thing I was not used to and struggled with in the beginning: all these weekly assignments! In Germany you've got one big exam at the end of the term and during the actual term

no workload at all. After arriving in Finland, it was exactly the opposite. I have to say though, that after getting used to the weekly hand-ins, I liked this concept far more than ours back home. In general, I had always heard that the Finnish education system is one of the best but always wondered why this is the case. One of my most poignant memories was that during the Wappu Picknick in Kaivupuisto some 8 year old kids asked us in Finnish if they could have our "Pfandi", we told them that we didn't speak Finnish. They immediately understood that we were talking English to them and asked us the same thing in English. This was most unbelievable for us, since this level of foreign language skills, be it English or any other language is not existent back at home with 8 year olds and maybe not even with some A-level graduates.

One last thing that I think is common for most, if not all, exchange students is the amount of travelling. I stopped counting how many times I visited Nuuksio national park or Suomenlinna and visiting other nearby towns and Lapland. Two things that surprised me were that quite a few Finnish people themselves had never been in Lapland and seen northern lights and that they spoke quite negatively of some cities I had planned on visiting. Then again, after having visited them myself, I understood why.

Summarising my time in Otaniemi and Finland I can really say it was a really amazing experience, not just consisting of snow, coldness and sauna!

Matka keltaisten takkien kaupunkiin

Teksti: Sasu Saalasti

Kuvat: Sasu Saalasti ja Andreas Andersson

Rakkaat ystävämme EKAKit (Elektroteknologsektionens Kalle Anka Kommitté) olivat tänäkin syksynä kutsuneet Sähköinsinöörikillan edustusjoukon vuosijuhlaviikolleen sekä vuosijuhlaan, Kallefestivaleniin Göteborgiin Chalmersin yliopistolle. Tälle reissulle lähtivät Emmaleena, Jaakko, Jami, Oskari, Tuukka sekä tämän matkapäivän kirjoittaja, Sasu. Tapautumissa nähtiin myös muita tuttuja Suomesta: Erna, Timi, Tommi sekä Janne. Tämä kirjoitus on matkapäiväkirjamme ja dokumentti kokemuksistamme.

Ensimmäinen päivä

Lähdimme matkaan Otaniemen metroasemalta tiistaina 1.10. kello 15.00. Tunnetusti monella oli hieman vaikeuksia ehtiä ajoissa paikalle, mutta pääsimme pian metrolla matkaan. Hyvän yllätyksen iltapäivään toi rullaportaita alas kulkeva Emmaleena, jonka sylissä oli ihka oikea vauva. Luulin aluksi hieman tokkuraisena, että kyse oli vuosijuhlahajasta, mutta tilanne selkeni, kun rattaat ja vauvan äiti ilmestyivät paikalle. Metromatkan sekä pitkään odotetun raitiovaunun jälkeen astuimme sisään Olympiaterminaaliin, josta siirryimme sulavasti laivaan keventämään

matkatavarat hytteihimme. Jami suoritti tämän kirjaimellisesti ja asettui taloksi, oikein kuvainnollisesti Niemen muuttolaatikat kainaloissaan.

Matkatavarat laskettuamme siirryimme nälkäisinä kohti laivan buffet-illallista, jossa meidät plaseerattiin hienosti ja kunnioittavasti jälkiruokapöydän viereen kaikkien keskelle. Illallinen oli runsas ja herkullinen suurimmalle osalle matkaajista, mutta eniten hämmennystä aiheutti Jaakon ruokavalio: muutaman katkaravun ja pitkän tauon jälkeen hän tuli pöytään mukanaan lautasellinen vihreää salaatinlehteä sekä salaatinlehteä. Olimme lähes valomerkkiin asti ruokailemassa, minkä jälkeen siirryimme laivan etuosan klubille seuraamaan tangokoulutusta. Etäkokousta suorittaessaan, muutaman laivadrinkin jälkeen, Jaakko ilahdutti matkantekijöitä viemällä Emmaleenan tangokoulutukseen ja antamalla laivan keinunnan viedä.

Tangolavalta siirryimme kaikkien odottamaan karaokeen laivan yökerhoon, jossa tihkuimme nuoruuden rohkeutta ja itseluottamusta laulamalla mieluummin kuin hyvin. Myös karaokeen ammattilaiset ilahtuivat suorituksistamme, joista ikimuistoisin oli Tuukan ja Emmaleenan esittämä Reggaerekka, sopivasti parin ikivihreän tangolaulun välissä. Tapautumarikkaan päivän jälkeen oli mukava mennä nukkumaan, onhan matkustaminen aina hieman raskasta keholle.

Karaokea laivalla.

Hampurilaisilla yliopistolla.

Toinen päivä

Laivan aamupalan jälkeen ei kestänyt kauaa, kun laiva oli satamassa ja olimme lähes valmiita siirtymän Tukholman kaduille, kunhan toinen hytti sai pakattua hienosti levitetyt tavaransa. Aamun teemana oli hyvänlaatuisen kuittailu kaikesta mahdollisesta, mikä kaikkien helpotukseksi laantui saatuaamme pientä purtavaa sekä kahvia paikallisessa pikaruokaravintolassa.

Junaa ei pitkään tarvinnut odotella, ja kun se saapui raiteelle 10, oli Jami vielä vessareissulla. Kaikki ehtivät kuitenkin junaan, ja tulevalle kolmituntisella matkalla oli kullakin hyvin aikaa tehdä kiltä- sekä koulutehtäviä. Tiivistysti: itse suunnittelin sitsejä, Tuukka pelasi Motherload-peliä ja Emmaleena oli pilkkireissulla. Astuessamme ulos junasta oli mukava nähdä, kuinka EKAKit olivat asemalla meitä vastassa. Kuljimme yhdessä Chalmer-

Elektron ankkalogo.

sin kampuksen läpi asunnoille ja matkalle näimme ensimmäisen kerran Elektron logon kadulla ja opimme, että häntä sai tervehtiä kaatamalla ankan nokalle olutta tai punnerusasennossa koskettamalla ankan otsaa omallaan.

Asunnoilta lähdettyämme menimme yhteiselle päivälliselle hampurilaisravintolaan kampuksella. Oli hämmäntävää, kuinka tällainen oikea ravintola ja baari oli luentosalien kanssa samassa rakennuksessa. Maukkaan ruuan jälkeen meidät vietiin erään paikallisen heveauskerhon, Bamsen, kerhohuoneelle, jossa pelasimme mielenkiintoisia pelejä. Päällimmäisenä mieleen jäi peli nimeltä Treman, joka oli oikeastaan nerokas, sillä ainoat pelivälineet olivat kaksi noppaa ja hattu. Pitkän peli-illan jälkeen pääsimme nukkumaan EKAKien asunnoille ja lataelimme akkuja uuteen päivään.

Kolmas päivä

Torstai alkoi rennosti lihapullalounaalla eli kaikkien tuntemalla "köttbullar och potatismos". Ruokailun jälkeen siirryimme paikallisen AV-kerhon tiloihin ja näimme todella vaikuttavia ja hyvin organisoituja varastoja, jotka olivat täynnä valo- ja äänitarvikkeita. Iltapäivällä siirryimme bussiin, joka vei meidät kauas kaupungin äänistä. Bussin takaosassa vietetyn iloisen matkan jälkeen saavuimme Teknologföreningen C.S.:n omistamalle sitsi- ja saunatilalle, jossa alettiin pian viettämään Kallefestivalen Bastukalas -sitsejä ja saunailtaa. Juhlat muistuttivat paljon omia sitsejämme ja ruoka oli loistavaa: näkkäriä

Jaakko tervehtii Quarl Ankaa.

kurkulla ja juustolla alkuruuaksi, hernekeittoa pääruuaksi ja pannukakkua jälkiruuaksi.

Sitsien jälkeen alkoi saunailta, jossa saunottiin yllättävän lämpimässä saunassa, vaikka meille kovasti sanottiin, että olisimme siellä kylmissämme. Kiitos siis EKAKeille jotka kävivät säännöllisesti kaatamassa saavilla vettä kiukaalle. Vedessä oli tietysti pakko käydä uimassa ja olihan se todella kylmää, ilmeisesti myös kesäisinkin. Saunaillan jälkeen bussi vei meidät takaisin yliopistolle Elektroteknologsektionensin ja EKAKin kerhohuoneille jatkoille. Tästäkin päivästä tuli pitkä ja olimme yöllä valmiita nukkumaan ja uneksimaan seuraavan päivän heeveistä.

Neljäs päivä

Saimme taas armollisesti aikaa nukkua pitkään, minkä jälkeen söimme reissun suurimman lounaan, joka tuntui kuin Täffän spagettiaterialta tuplana. Etenkin lounaan kivennäisvesi maistui matkaajille suurissa määrin. Lounaalta jatkoimme hyvin energisoivan juoman jälkeen paikallisen konetekniikan hupitoimikunnan M.A.K.:n kerhohuoneelle pelaamaan ruotsinkielistä pallopetiä, jossa erityisesti Tuukka pääsi näyttämään sisuaan ja sinnikkyyttään opettelessaan pitkän ruotsinkielisen "sakkosanonnan". M.A.K. oli mukavaa porukkaa ja jätimme heille lahjaksi sekä SIK:n että KIK:n merkit uuden ystävyden juhlistamiseksi.

SIK ja M.A.K.

Bastukalas.

Muutaman tunnin jälkeen matkamme taittui kohti illan heevejä, Oktoberhäfvet:ää, joka oli pitkälti kuin meille tuttu PoTa-viikon Øhlhäf. Tunnelma oli katossa ja moni meistä pääsi näyttämään taitojaan eri sarjoissa. Iloisenkeltaisen tapahtuman jälkeen oli jälleen vuorossa jatkot tutussa paikassa sähkösektion kerhoilla. Tässä vaiheessa matkaa alkoi jo väsymys hieman tuntua, mutta EKAKien positiivisuus ja tsemppaava asenne piti tunnelmaa yllä. Toiseksi viimeinen tapahtumapäivä oli pulkassa, kun päät osuivat tyynyihin ja valmistuttiin vuosijuhlapäivää varten.

Oktoberhäfvet.

Viides ja kuudes päivä

Lauantaina herättyämme söimme asunnoilla aamupalabrunssin ja aloimme pukea edustusvaatteita päälle. Iltapäivällä nautimme pientä välipalaa ja -juomaa EKAKien seurassa, minkä jälkeen siirryimme cocktail-tilaisuuteen kauniiseen auringonpaisteeseen. Mainittavan arvoista oli Göteborgin sää, joka kohteli meitä ruusuisesti, vaikka paikalliset ovat usein varautuneet kaikenlaiseen säähän. Kokkareiden jälkeen nousimme busseihin, jotka kuljettivat meitä pitkin kantakautunkia kohti korkealla kukkulalla sijaitsevaa linnoitusta.

Kallefestivalen 2019 eteni perinteisten vuosijuhlien tapaan, ja iloksemme pääsimme istumaan EKAKien seurassa. Ruoka oli herkullista, täyttävää ja merenläheistä. Saimme myös antaa perinteiseen vuosijuhlatyyliin lahjan EKAKeille ja he mielellään ottivat vastaan Mörkö-pehmolelun SIKin haalarimerkein sekä kirkkaan pullon, jonka laatu tietysti testattiin paikan päällä. Juhlien sekä juhlapaikalla vietettyjen lyhyiden jatkojen jälkeen siirryimme busseilla jatkojen jatkoille keltaisille kerhohuoneille.

Jaksoimme juhlia vielä pitkälle yöhön ja saavuttuamme asunnoille yöllä yritimme nukkua ja kaikin tavoin välttää aamuseitsemältä alkavat aamuheevit. Jaakon kanssa päädyimme kuitenkin paikan päälle miellyttääksemme juhlaistäntiämme sekä -emäntiämme. Aamuheevit järjestettiin läheisellä kalliolla tietotekniikan opiskelijoiden toimesta ja moni paikallaolijoista olikin vielä samoilla silmillä paikalla omien juhliensa jäljiltä. Onneksi saimme nukkua muutaman tunnin aamulla ja pakata tavaramme rauhassa ennen sillistä, jossa väsyneet opiskelijat saivat yhdessä muistella kulunutta viikkoa.

Taksi tilattiin ystävällisesti suoraan sillikselle ja matkamme oli loppumetreillä, kun Göteborgin lentokentältä lensimme Tukholmaan, josta illan hämärtyessä palasimme takaisin Suomeen helpottuneina. Paljon tapahtui viikon aikana ja saimme kokea samanlaista aktiivista toimintaa, kuten ystävämme EKAKit PoTa-viikolla. Suuret kiitokset kaikille Chalmersin opiskelijoille, joihin saimme tutustua, kiitos kanssamatkustajille Sähköinsinöörillä ja kiitos EKAKeille: Kalle Ankalle, Wilburille, Simballe, Fröken Kaninille sekä Dr. Dawsonille!

CHALMERS

Opiskelua ja matkustelua Kaakkois-Aasian keskellä

Teksti ja kuvat: Simo Höglund

Hellou! Olen Simo, N-vuoden sikkiläinen ja kerron teille vaihtokokemuksestani Singaporessa. Olin vaihdossa syyslukukauden 2018 Singaporessa Nanyang Technological Universityssä. Vaihtoon lähteminen oli minulla mielessä jo heti opintojen alusta asti, mutta aika kului niin nopeasti ”opiskellessa”, että havahduin hakemaan vaihtoon vasta neljännen vuoden syksylle. Vaihto-opiskelua on siis hyvä alkaa miettiä jo heti ensimmäisestä lukuvuodesta lähtien, jotta ei missaisi sitä junaa.

En ajatellut tässä kuitenkaan saarnata vaihtoon lähtemisen tärkeydestä tai hakuprosessin monimutkaisuudesta, vaan kerron minkälainen kokemus oma vaihto-opiskeluni oli. Vaihtopaikkaa miettiessäni minulla oli mielessä muutama toive, joita tavoittelin. Halusin päästä mahdollisimman kauas Suomesta ja tutustua johonkin eksootiseen kulttuuriin. Kielitaitoni on kuitenkin aika suppea, eikä englannin lisäksi taivu muita kieliä, kuin ehkä pitkän illan jälkeen norja wc-ankan kanssa. Lisäksi halusin opiskella tasokkaassa yliopistossa mielenkiintoisia kursseja. Singapore täytti kaikki toiveeni, sillä se sijaitsee Kaakkois-Aasian keskellä, siellä puhutaan englantia ja sen yliopistot ovat maailman kärkeä.

Halusin päästä vaihdon aikana irti perinteisestä sähkötekniikan opiskelusta, sillä derivaatat ja integraalit alkoivat tulla ulos paineella korvista ja muista kehon aukoista. Kävinkin vaihdossa pöhiseviä kursseja muun muassa kauppatieteiden puolelta. Opiskelu itsessään oli hyvin samanlaista, kuin Aallossa. Oli massaluentoja, joilla harvaki, ja lisäksi harjoituksia sekä ryhmätöitä, joista sai loppuarvosanaan vaikuttavia pisteitä. Kursseissa oli vielä lopputentti, mutta osaan tenteistä sai tuoda muistiinpanoja niin paljon kuin jaksoi kantaa. Paikalliset opiskelijat panostivat kouluun todella paljon ja heillä oli suuri paine kursseista. Itse vedin kurssit perus kolmosen panostuksella, ja ennen kokeita jännitti, tulenko pärjäämään niissä ollenkaan. Kuitenkin sain hyviä arvosanoja ja totesin, että suomalaisella tehokkuudella ja maalaisjärjellä pärjää pitkälle koulunkäynnissä. Opin myös, että pöhinä, mahtipontisten sanojen käyttö ja muut kauppiksen perusopit eivät itseä kiinnosta.

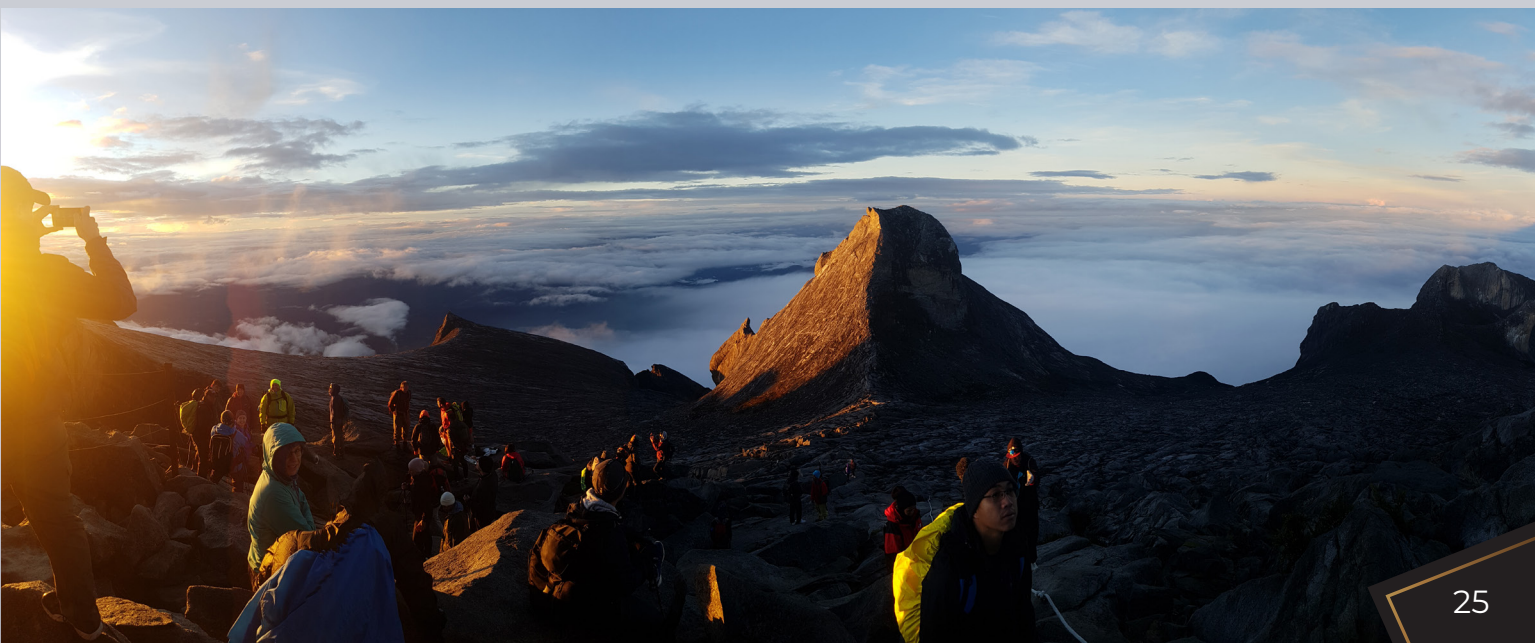

tein kaikkea siistiä, kuten opettelin surffamaan, kävin sukelluskurssin ja kiipesin Kaakkois-Aasia korkeimmalle vuorelle. Eri maiden kulttuurit todellakin avartivat maailmankuvaani ja vaihdon jälkeen osasin arvostaa Suomea. Täällä on asiat todella hyvin.

Opintojen lisäksi tavoitteita vaihdollani oli uusien kulttuurien kokeminen, matkustelu, maailmankuvan avartaminen ja mitä näitä nyt on. Kuten olin arvanut, suurin osa vaihtareista tuli Singaporeen matkustelemaan. Vaihtokaverini matkustelivat joka toinen viikonloppu uusiin paikkoihin Kaakkois-Aasiassa ja niin tein itsekin. Koulussa oli mukava jakaa kokemuksia eri kohteista kavereiden kanssa. Arki koostuikin opiskelun ohessa matkojen suunnittelemisesta. Singaporesta oli todella helppo matkustaa ympäri Kaakkois-Aasiaa, sillä sieltä pääsee melkein joka paikkaan suorilla ja halvoilla lennoilla. Viikonloppureissuista sai myös hyvin virtaa jaksaa opiskella seuraavat pari viikkoa. Tein vaihdon aikana yhteensä 7 viikonloppureissua ja yhden viikon matkan syyslomalla. Vaihdon jälkeen jäin vielä kuukaudeksi repureissaamaan ennen palaamista takaisin Suomeen. Kävin yhteensä 7 eri maassa ja

Vaihdon jälkeen oli mielenkiintoista palata kotiin. Itselle oli tapahtunut todella paljon, mutta Otaniemessä kaikki oli samanlaista. Aivan, kuin olisi ollut vaan viikonlopun poissa. Ikävä jäi Singaporen lämpöä ja vaihtokavereita, mutta oli kiva palata kotiin. Vasta jälkeinpäin on huomannut, kuinka paljon kasvoi henkisesti vaihdon aikana ja sen jälkeen onkin tehnyt mieli lähteä uuteen reissuun. Valitettavasti lähdin itse niin myöhään vaihtoon, että toista vaihtoa en saa tutkintooni mahtumaan. Toivottavasti kokemukseni jakaminen innosti sinua miettimään vaihtoon lähtemistä. Lupaen, että se tulee olemaan unohtumaton kokemus!

HEI LUKIJA!

Kaipaavatko aivosi
pientä virkistystä?

Alla on nimittäin lyhyt päässälasku:

Aloita lasku kertomalla fuksivuotesi kahdella.
Lisää saatuun lukuun kymmenen.
Jaa luku kahdella ja vähennä siitä fuksivuotesi.
Kerro tulos kahdellakymmenellä.

Kirjoita saamasi vastaus alle:

SIK

Kyseinen vastaus onkin muistuttamassa siitä, että Aalto-yliopiston Sähköinsinöörikilta käynnistää ensimmäisen kolminumeroisen juhlavuotensa helmikuussa 2020.

SIK100-juhlavuoden aikana on luvassa erityisiä tapahtumia ja projekteja, joissa ovat mukana kilta, alumnit sekä Aalto-yhteisö.

Vuosi tietenkin huipentuu helmikuussa 2021 suurenmoiseen ja näyttävään Potentiaalin Tasaus 100 -pääjuhlaan, joka asettakoon arvokkaan merkkipaalun kiltamme historiaan.

Digital assurance with passion for technology

Read more

[Sogeti.fi/toihin-sogetille](https://sogeti.fi/toihin-sogetille)

Työttömän työnhakuvinkit

Teksti: Aliisa Pietilä

Kuva: Mikko Pesonen

Syksyn pimetessä koittaa opiskelijoille vielä Whamageddoniakin pidempi ja hankalampi aika, nimittäin jokavuotinen kesätyönhaku. Firmasta riippuen kesätyöntekijöitä rekrytoidaan joulukuun alusta (nämä firmat voisivat kyllä opetella olemaan) aina alkukevääseen, useimmiten helmikuun loppuun. Monesta ilmoituksesta löytyy myös pahaenteinen "luemme hakemuksia myös hakuajan aikana, joten äläpä jätä hakemusta viimeiseen päivään!", mikä saattaa tarkoittaa esimerkiksi että "pidennämme hakuaikaa viimeisen päivän jälkeen vielä kahdella viikolla koska hakemuskäärästä päätellen moni ei huomannut että dedis olikin jo lokakuun puolivälissä."

Disclaimer: kirjoittaja on diplomityöapurahalla elävä tekniikan kandidaatti, joka on kahdeksana opiskeluvuotenaan saanut noin neljä työpaikkaa.

CV

Kaksi adjektiivia kuvaamaan hyvää CV:tä: lyhyt ja tiivis. CV todennäköisesti ensimmäisenä silmäilläään läpi, joten selkeytä sitä otiskoilla ja muilla muotoiluilla. Tässä valmiit CV-pohjat ovat hyvä apu, niitä löytyy kaikille työkaluille LaTeXista Wordiin. Oma suosikkini visuaalisesti miellyttäviä juttuja luotaessa on canva.com.

Taitollisia valintoja oleellisempia ovat toki sällölliset valinnat: mieti mitkä taidoistasi ja kokemuksistasi oikeasti kiinnostavat juuri tätä työnantajaa tai liittyvät hakemaasi työpaikkaan. Ei välttämättä ole tarpeen esitellä esimerkiksi kielitaitoa, jos se käsittää suomen ja englannin eikä kielitaidosta edes kysytty ilmoituksessa. Jos taas kielitaitosi on kovin laaja, se on jo kiinnostavampi asia ja kertoo samalla myös harrastuneisuudesta kielten suhteen. Se taas osoittaa että olet kiinnostunut muistakin kuin itsestäsi ja että joko muistisi on uskomattoman hyvä tai olet siinä määrin kärsivällinen että kykenet opiskelemaan uusia kieliä, molemmat ihan kiinnostavia juttuja.

Tulosta CV ennen kuin lähetät sitä kenellekään! Paperilta huomaa erilaisia outouksia kuin tietokoneen näytöltä, ja monesti haastattelija tulostaa CV:n kuitenkin työhaastattelua varten. On parempi siis katsoa ensin itse miltä se oikeastaan paperilla näyttää, kuin jättää se potentiaalisen tulevan työnantajan tutkittavaksi.

Mistä niitä paikkoja oikein löytää?

Erilaiset kynä ja karkki -messut, excut, kaverit, vanhemmat kiltalaiset, kiinnostavien firmojen nettisivut. Kun löydät kiinnostavan firman tai paikan, katso vaikka LinkedInistä ketä tuttuja tai tutun tuttuja (tai esim. SIK-ryhmän jäseniä) siellä on jo töissä. Kysy vinkkejä hakemiseen tai ylipäätään kysele firmasta.

Hakemus

Kun kuvaillet itseäsi, anna konkreettisia esimerkkejä siitä mitä tarkoitat. Vertaa miltä kuulostaa esimerkiksi sanoa "olen tosi sosiaalinen ja tulen hyvin juttuun kaikkien kanssa" tai "ollessani vapaaehtoisena erilaisissa opiskelijajärjestöissä olen oppinut, että otan useimmiten sovittelevan roolin jos ryhmässä on erimielisyyksiä."

Yrityksiin pääsee tutustumaan myös Kotimaan Pitkä -excursioreissulla.

Kerro, miksi olet kiinnostunut juuri tästä työnantajasta tai työpaikasta. Tässä edellisessä kohdassa mainitut firmasta kyselemiset ja muut vinkit ovat eduksi, mutta jos ei satu olemaan ketään tiettyä ihmistä jolta kysyä, käytä Internetiä tai muita moderneja tiedonhakupalveluita.

Haastattelu

Valmistaudu. Mieti, mitä todennäköisesti kysytään a) jokaisessa työhaastattelussa ja b) juuri tässä haastattelussa. Ennen haastatteluun menoa palauta vielä mieleesi mitä kirjoitkaan hakemuksessasi ja CV:ssäsi. Mieti myös mitä ainakin haluat kertoa itsestäsi ja osaamisestasi, ja tuo ne asiat sitten vastauksissasi esille, kysyttiin niitä suoraan tai ei.

Fake it 'til you make it. Tämä pätee etenkin fiilikseen haastattelutilanteessa: jos jännittää kovasti, huijaa itsesi rauhalliseksi. Kävele jonkin aikaa ennen haastattelupaikalle saapumista korostetun hitaasti. Hengitä muutaman kerran oikein syvään ja rauhallisesti. Hymyile väkisin kunnes alkaa hymyilyttää aidosti.

Muista, että työhaastattelu on molemminpuolinen tutustumistilanne: ei ole vain niin, että potentiaalinen työnantaja arvioi sinua, vaan sinä arvioit työnantajaa ja yrität selvittää vaikuttaako tämä paikalta jossa haluaisit olla töissä. (Jos haastattelu sitten jostain syys-

tä on oikeasti tosi inhottava tilanne eikä hymyilyt tai valmistautumiset auta, niin todennäköisesti firma ei ole sellainen paikka johon oikeastaan edes haluaisit töihin.)

Entäs jos ei saa töitä?

Työttömyys on tietysti ikävä juttu, ja joissain tilanteissa erityisen stressaava asia esimerkiksi sen vuoksi, että elämiseen tarvitaan rahaa. Hae kaikkia mahdollisia tukia, nosta opintolainaa, pyydä apua jos tukiverkkosi on sellainen, että se on mahdollista. Sano suoraan kaikille, jotka ehdottavat kalliita ajanvietteitä että nyt ei pysty, mennäänkö raflan sijaan pussikaljalle. Ota vastaan tarjottu apu.

Jos raha ei aiheuta kohtuutonta stressiä, mutta työttömyys muuten ahdistaa, muista, että on ihan oikeasti totta, että töitä ehtii kyllä tehdä tulevaisuudessakin. On ihan terveellistä lomailla välillä. Kesäisin voi myös opiskella, ainakin jonkin verran. Kesäkandia suosittelen erityisen lämpimästi, mutta vain jos on aikaa ja halua oikeasti myös tehdä se kandi kesän aikana valmiiksi.

Lopuksi lohdutuksen sana: työnhaku ja kaikenlaisten hakudokumenttien kirjoittaminen ja muotoilu on oikeasti taito, jossa voi kehittyä. Sitten kun oppii edes vähän lisää, voi esimerkiksi paikata työttömyyttään kirjoittamalla Sössöön aiheesta!

Diplomityö: ohjeet sujuvampaan työskentelyyn

Teksti: Juho Pekkinen

Kuvat: Henrik Vento ja Oskari Lahti

Dippakaaos

Kaikki alkoi lupaavasti, kun esimieheni tietotekniikan laitoksella tarjosi vapaat kädet suunnitella itselleni mieluisa diplomityönaihe, kunhan sen voisi liittää jotenkin tietotekniikan opetukseen. Olin aiemmin törmännyt mielenkiintoiseen ketterän tuotekehityksen metodologiaan ja halusin oppia siitä lisää. Lisäksi pääaineeni professori tuki minua aiheeni kanssa ja lupasi avustaa muun muassa tutkimusmenetelmän soveltamisessa. Vaikka alkuasetelma tuntui hyvältä, tässä kylvetiin ensimmäiset ongelman siemenet. Olin valinnut en yhden, vaan kaksi itselleni vierasta aihetta. Molemmat aiheet olivat lisäksi haasteellisia, tietotekniikan opetus on valtavan tutkittu ala ja relevantin sisällön rajausta oli vaikeaa. Lisäksi valittu tuotekehitysmenetelmä oli uusi ja kaupallinen keksintö, eikä siitä löytynyt juuri vertaisarvioituja tutkimuksia.

Tämä oli yksi esimerkki siitä, millaisiin ongelmiin diplomityön tekemisessä voi joutua. Toisessa esimerkissä eräällä suurella entisellä matkapuhelinvalmistajalla työskennellyt ystäväni Matti mittaukset eivät tuottaneet työnantajan toivomia tuloksia. Työsopimuksen lähestyessä loppuaan esimiehensä toivoi, että Matti jatkaisi mittausten kehittämistä, jotta tulokset olisivat parantuneet. Tämä olisi kuitenkin tarkoittanut, että ystäväni olisi joutunut kirjoittamaan ison osan työstään omalla ajallaan. Mitä Matti tulisi tehdä tapauksessa, jossa työnantajan tavoitteet ovat ristiriidassa omien tavoitteiden kanssa? Tässä tapauksessa työnantaja toivoi oman liiketoimintansa kannalta kiinnostavia tuloksia ja Matti halusi saada diplomityön palautettua ja näin ollen valmistua.

Kolmannessa esimerkissä Teppo, eräs toinen ystävästäni kärsi vakavasta tyhjän paperin syndroomasta. Hänen oli vaikea aloittaa kirjoittamista, koska hän ei ollut varma, missä järjestyksessä hänen kannattaisi kirjoittaa ja mikä olisi hyvä rakenne työlle. Tilannetta pahensi, että hänen valvojansa oli vaikeasti tavoitettavissa eikä pystynyt tarjoamaan kaivattua apua alkuun pääsemisessä tai ylipäänsä antamaan palautetta. Matista tuntui, että häntä olisi auttanut jos hän olisi saanut palloteltua ajatuksiaan jonkun kanssa, mutta mitä tehdä jos valvoja ei tarjoa riittävästi ohjausta?

Hyvän dipan ohjeet

Diplomityö on poikkeuksellisen rankka ja haastava projekti, koska se on valtavasti laajempi ja itsenäisempi kuin mikä tahansa koulutyö siihen mennessä. Lista seuraavaksi muutamia vinkkejä, joilla dippa valmistuu toivottavasti kivuttomammin. Neuvojen innoittajan on toiminut Kimmo Svinhufvudin teos Gradutakuu, josta on lainattu jutun näkökulma, mutta kirjoittajan omat kokemukset ovat vaikuttaneet painotukseen ja vinkkejä on tietysti sovellettu tämän artikkelin esimerkkeihin sopiviksi.

Ensimmäiseksi on tärkeää tehdä selväksi, että diplomityö on sinun oma projektisi. Ei valvojan, eikä ohjaajan, vaikka hänellä voikin olla merkittävä rooli rahoituksen järjestämisessä. Ei myöskään puoliso tai vanhempiesi, vain sinun. Koska projekti on sinun omasi, sinulla on myös kaikki valta määrittää sen tavoitteet ja reunaehdot. Monessa tilanteessa valvoja ja ohjaaja voivat toki tarjota arvokasta näkemystään, mutta päätös näke-

myksen soveltamisesta on sinun. Esimerkkinä: valvoja voi tapaamisessa kertoa kuinka erinomaiset diplomityöt yleensä käsittelevät tutkimusmenetelmää. Sinun tehtäväsi on pohtia, että haluatko dippasi olevan erinomainen. Jos haluat, valvojan neuvot ovat epäilemättä arvokkaita. Toisaalta jos tavoitteesi ei ole näin kunnianhimoinen, voit tulkitä kyseistä ohjetta joustavammin.

Toinen ohje liittyy olennaisesti ensimmäiseen: päättää tavoitteesi heti alussa ja ymmärrä niiden asettamat vaatimukset. Mahdollisia tavoitteita dipalle voivat olla esimerkiksi arviointi erinomaiseksi, valmistuminen jouluksi tai vaikka tietty sivumäärä. Mikään näistä tavoitteista ei ole huonompi toistaan, mutta ne sisältävät erilaisia rajoituksia. Esimerkiksi vitosen dippa vaatii paljon omistautumista eikä luultavasti valmistu jouluksi. Toisaalta dippa, joka valmistuu jouluksi ei luultavasti ole vitosen arvoinen.

Diplomityö, kuten luova työ muutenkin, on usein iteratiivinen prosessi. Ei ole ollenkaan huono asia kirjoittaa vaikka jokainen kohta dipasta uudelleen projektin aikana. Vaikka diplomityön ja tieteellisen tekstin rakenne yleisesti on deduktiivinen, ja prosessi esitetään erittäin suoraviivaisena, tämä on vain vakiintunut esitystapa. Aluksi määritellään tutkimusongelma ja -kysymykset sekä rajataan aihealuetta. Seuraavaksi tämän pohjalta esitellään relevantti kirjallisuus ja kuvataan sovellettu tutkimusprosessi. Tämän jälkeen raportoidaan löydetty tulokset sekä vertaillaan tuloksia olemassaolevaan kirjallisuuteen. Lopuksi vertailusta nostetaan yksi tai useampi keskesimmistä löydöksistä johtopäätöksiin. Esimerkiksi vasta kirjallisuuskatsauksesta voi hahmottaa käsitys aihealueesta ja tämä saattaa vaikuttaa aiheen rajaukseen. Toisaalta tulokset voivat yllättää siten, että kirjallisuuskatsaukseen täytyy etsiä aineistoa uudesta näkökulmasta. Kirjoittaminen on myös hyvä tapa jäsentää omia ajatuksia, joten ylipäänsä aiheesta kirjoittaminen luultavasti edistää työtä vaikka teksti ei olisi läheskään valmista. Lisäksi ohjaajan ja valvojan on helpompi antaa palautetta mistä tahansa tekstistä. Aloita siis kirjoittaminen vaikka luonnostelemalla yhdellä lauseella jokaisen kappaleen pääajatus.

Kun mä fuksina tänne taapersin, en tiennyt mitä sähkö on.

Palaute oli omassa dipassani polttoaine, joka piti prosessin käynnissä. Mitä useammin sain palautetta työstäni, sitä nopeammin tunnuin eteneväni. Tämä puolestaan vaati minulta aktiivisuutta, koska kuten sanoin, dippa on nimenomaan tekijänsä projekti, joten minun vastuullani oli huolehtia, että se eteni haluamallani tavalla. Yksinkertainen keino projektinhallintaan oli muun muassa sopia aina tapaamisen lopuksi milloin seuraava tapaaminen on ja milloin sovitut kohdat tekstistä on valmiina luettavaksi.

Viides ohje, ”valmis dippa on paras dippa”, on erityisen hyödyllinen loppurastituksen yhteydessä. Maailmassa on äärettömän paljon tieteellistä tutkimusta ja luultavasti aina kirjallisuuskautsaukseen voisi nostaa vielä yhden täydentävän näkökulman, jota vasten tuloksia voi verrata. Tässä tilanteessa kannattaa soveltaa ensimmäistä ja toista neuvoa: koska dippa on oma projektisi, voit päättää itse milloin se täyttää omat tavoitteesi. Erityisesti sitten kun ensimmäinen tai toinen kokonainen versio on valmistunut, kannattaa asettaa itselle selkeät rajat, kuinka pitkään viimeisiä viilauksia haluaa tehdä. Selkeä konkreettinen takaraja auttaa tässä asiassa, esimerkiksi: ”Odotan kommentit tästä versiosta ja teen tarvittavat muutokset ja sen jälkeen teen ainoastaan oikeinkirjoitukseen ja ulkoasuun liittyviä korjauksia”.

Edellisen ohjeen kanssa sopii hyvin yhteen seuraava: kommunikoi selkeästi. Heti projektin alussa ja pitkin matkaa kannattaa viestiä selkeästi omista tavoitteistasi: ”Haluan saada tämän valmiiksi puolessa vuodessa ja olen valmis joustamaan laadussa.” tai ”Tavoitteeni on saada vähintään nelonen.” Hyvä valvoja osaa ottaa tavoitteesi huomioon ja antaa ohjeita juuri siitä näkökulmasta. Lisäksi sinun täytyy muistaa kertoa selkeästi, millaista palautetta haluat. Erityisesti, jos saat usein palautetta ohjaajalta tai valvojalta, kannattaa kysyä, miltä vaikka tietty luku vaikuttaa. Näin keskittyminen pysyy tarkasti tietyssä osassa. Koko dippaa ei saa kuitenkaan kerralla valmiiksi ja on kognitiivisesti helpompaa keskittyä yhteen osa-alueeseen kerrallaan. Rajattu alue pysyy paremmin työmuistissa, sinun on mahdollista saada palautetta nopeammin ja saat projektin aikana

säännöllisesti saavutuksen tunteita kun luvut valmistuvat yksi kerrallaan.

Seuuraava ohje kuuluu: ”Diplomityön aihe on erittäin harvoin liian kapea.” Liian laajasti määritelty aihe paisuttaa dippaa kuin hiiva pullataikinaa. Jatkuvasti löytyy lisää näkökulmia, joita voisi ottaa mukaan käsittelyyn. Toisaalta aihetta on hankala rajata heti projektin alussa. Harva diplomityöntekijä tuntee työnsä aihealuetta niin hyvin, että järkevä rajausta olisi mahdollista. Myös aiheen rajausta kannattaa lähestyä jatkuvana prosessina, kuten kirjoittamista ylipäänsä. Luetuasi jonkin verran aineistoa aihe on luultavasti hahmottunut vähän paremmin ja voit valistuneemmin arvioida, kuinka laajasti ja kuinka syvällisesti aihetta kannattaa käsitel-

Dippainssinä sitten paljastan vihdoinkin kaiken, mitä sähkö on.

lä. Tärkeää on myös tunnistaa, mikä on olennaista oman aiheesi kannalta. Esimerkiksi itselläni tutkimani tuotekehitysmenetelmään liittyi olennaisesti myös liiketoiminnan kehittämisen näkökulma. Koska aiheeni oli sähköisen ohjelmiston suunnittelu ja kehittäminen, tämä liiketoiminnan näkökulma ei ollut olennainen ja sen pystyi karsimaan pois.

Kahdeksas ja viimeinen ohje on muistaa, että dippa on pikemminkin maratoni kuin satasen sprintti. Suurin huolenaihe ei ole siis se, saatko projektia valmiiksi ajoissa, vaan jaksatko loppuun asti. Samoin kuin maratonilla viimeiset kymmenen kilometriä, myös dippaa tehdessä viimeiset kymmenen sivua ovat mahdollittoman raskaita, jos on juossut alkumatkan liian kovaa eli työskennellyt liikaa ja yrittänyt saada liian nopeasti valmista. Sopivan työtahdin ylläpitämisessä auttaa työaika: normaali 37,5 tuntia viikossa on vallan riittävästi saamaan dipan valmiiksi puolessa vuodessa, jos projekti etenee päivittäin vähän. Olennaista on nimenomaan eteneminen vähän. Päivän työajasta varsinaisesti tehokasta, tai uutta luovaa, ei tarvitse olla läheskään koko aika. Pikemminkin riittää, että joka päivä saa yhden pienen osa-alueen tehtyä ja edes joitakin lauseita kirjoitettua ylös. Näiden päälle on jatkuvasti helpompi rakentaa. Älä siis yritä tehdä liikaa kerralla ainakin alkupuolella projektia. Muista huolehtia myös muista elämän osa-alueista kuten ruuasta, liikunnasta ja unesta. Itselläni kaikki dippaan liittyvät ongelmat ratkesivat koiran kanssa lenkillä. Liikkuessa aivot käsittelivät asioita jotenkin uudesta näkökulmasta ja syntyi monia ahaa-elämyksiä.

Tarinan loppu

Näkökulmasta riippuen jokainen jutun alussa esitelty esimerkki päättyi onnellisesti tai epäonnellisesti, kaikki saivat dipan tehtyä, mutta joutuivat palkkatöiden ahdinkoon. Jokainen olisi kuitenkin voinut päästää itsensä ainakin vähän helpommalla pitämällä tämän jutun neuvot mielessä. Minun olisi kannattanut suhtautua dippaan vähemmän kunnianhimoisesti ja pitää tärkeimpänä tavoitteena valmistumista eikä mielenkiintoista aihetta. Lisäksi minun olisi kannattanut rajata aihetani vielä paljon voimakkaammin.

Matti puolestaan hyödynsi selkeää kommunikaatiota ja muisti, että dippa on lopulta hänen oma projektinsa. Koska työ sopimukseen kuului koko dipan tekeminen, hän pystyi perustelemaan, että oli tärkeämpää saada projekti valmiiksi, vaikka odotuksista poikkeavat tulokset olivatkin pettymys.

Teppoa olisi voinut auttaa erilaiset vapaan kirjoittamisen menetelmät ja ylipäänsä työhön liittyvien asioiden kirjoittaminen ylös paperille. Vaihteittain hän edistyi, ja kun valvojalta oli edelleen hankaluuksia saada palautetta, Teppo päätti itse milloin työ on hänestä riittävän valmis. Vaikka parannettavaakin varmasti jäi, diplomityö hyväksyttiin. Nyt Teppo on onnellinen konsultti, koska työhaastattelussa haastattelihoita kiinnosti Tepon työskentelytaidot eikä hänen koulumestetyksensä. Olennaista oli loppujen lopuksi se, mitä hän oli pystynyt oppimaan itsestään eikä se, mitä hän sai dipassa aikaiseksi.

Hyvän dipan ohjeet tiivistettynä

1. Dippa on sinun oma projektisi, kaikki vastuu ja valta on lopulta sinulla.
2. Päättä tavoitteesi ajoissa.
3. Jokainen kirjoitettu lause vie dippaa lähemmäksi valmista.
4. Ole aktiivinen, järjestä tapaamisia ja pyydä palautetta.
5. Paras dippa on valmis dippa.
6. Kommuniko i selkeästi.
7. Diplomityön aihe on erittäin harvoin liian kapea.
8. Dippa on maratoni eikä satasen sprintti.

Kipparit testaavat: opiskelu

Teksti: Jami Hyytiäinen ja Janne Kleemola

Kuva: Mikko Haapamäki

Aurinko paistaa korkealta ja linnut viertävät kauniisti. On hyvä olla ilman huolen häivää ja vailla murheita. Saateenkaari pilkistää pilvien takaa ja koiranpennut temmeltävät nurmikolla samalla kun...*BWEEP... bip bip... BWEEP... bip bip*. Ei taas. Silmät aukeavat hitaasti pimeässä huoneessa, ja todellisuus alkaa pikkuhiljaa hiipiä tajuntaan. On aamu ja nokka on tukossa. Kuulet, kuinka sade piiskaa ikkunaa vasten samalla kun nouset istumaan. Vilkaiset puhelinta ja se muistuttaa tulevista dedeksistä. Ummistat silmät ja hautaat pään takaisin tyynyyn.

Tuttu tilanne monelle eikö? Syksy on kiireistä aikaa niin tapahtumien kuin opiskelun osalta, ja mitään lomaahan ei tiettävästi ole luvassa. Vaikka kurssien aihepiirit olisivatkin mielenkiintoisia, niin aina välillä tulee fiilis, että voisi pa vain jatkaa unia vielä hieman pidempään. Mikä voisi motivoida tässä tilanteessa arjen askareisiin? Aloimme tuumasta toimeen ja kokeilimme erilaisia paikkoja, joissa voisi viettää aikansa kouluhommia tehden.

Me kapteenit (siis Jami ja Janne) olemme viisaita ja meitä kannattaa kuunnella, siis näin tehkää:

Himassa

Janne

Aloin miettimään, että teen oikeesti tosi paljon hommia kotona! Johtuu paljolti siitä, että pitää lukea ja kirjoittaa tosi paljon, ja ne onnistuu parhaiten omassa rauhassa. Lisäksi, jos vaiks koodaa tai tekee mitä vaan muuta tehokkaasti, niin kaks näyttöä on ihan ehdoton.

Jami

Täällä voi olla mukavasti vaikka ilman housuja ja kahvi ei lopu kesken. Häiritseviä tekijöitä on kuitenkin paljon ja HBO saattaa alkaa vahingossa pyörittämään videoita, vaikka googleen kirjoittikin "My Courses". Tykitin mm. kandityön kotona.

Kiltiksellä

Janne

Kiltikseltä löytyy yleensä vertaistukea ongelmaan jos toiseenkin. Kaikki muutkin hakkaa päätä seinään ja se yhdistää, vaikka kurssi oliskin eri. Kun teen itse opiskelun tapaisia asioita ns. tositarkoituksella, niin harvemmin löydän itseäni täältä.

Jami

Aikainen fuksi paikan nappaa. Työskentelytila on varsin mieluisa ja kavereilta voi vaivatta kysyä neuvoja. Hyvällä itsekurilla voi estää itseään tarttumasta peliohjaimeen. Itse teen täällä useimmiten kiltahommia, joiden lomassa voi myös rupatella kaverien kanssa.

Kirjastossa

Janne

Eniten tulee käytettyä Oppimiskeskuksen ryhmätyötiloja. Mulla on maisterikursseilla tosi paljon ryhmätöitä, niin on tullut kulutettua näissä tunti jos toinenkin. Pari kertaa erehdyin lainaamaan ihan oikeita kirjoja.

Jami

Täällä tulee harvemmin käytyä, sillä paikka on monen muunkin suosiossa. Ihmiset osavat kuitenkin olla hiljaa ja muiden ahkeroinnista voi hakea inspiraatiota omaankin tekemiseen. Rankan uurastuksen jälkeen itsensä voi palkita kahvilan antimilla.

Älä anna deadlineille tapahtua samaa kuin kuvan kippareille.

Julkisessa liikenteessä

Janne

Nojoo, tää on vähän niin ja näin, veikkaan et harvalle tästä on mitää älyllistä hyötyä. Päättä kuitenkin särkee jossain kohtaa. Viime vuonna tuli kuljettua metrolla päivittäin töihin, niin keksin, et podcastit toimii ihan hyvin. Mut se kuunneltava asia ei kannata olla mitää luokkaa “analysis of blockchain consensus algorithms”, kokeiltu on ja paha mieli tuli.

Jami

Matkan päällä rentoudun yleensä musiikkia kuunnellen, mutta joskus pidemmällä reisuilla saatan kaivaa läppäriä esiin. Tätäkin tekstiä kirjoitin junassa matkalla Göteborgiin.

Vanhemmilla

Janne

Aina mä tätä yritän, mut harvemmin onnistuu. Kun on kotoisin vähän kauempaa, niin ei tuu vierailtua ihan joka viikonloppu. Aika kannattaa käyttää paremmin perheen, kaverien ja kissan kanssa.

Jami

Lähes aina kun saan avattua koulukirjat niin joku vanha lukiokaveri ottaa yhteyttä ja pyytää kaljalle. Läppäri on aina mukana, mutta saattaa joskus jäädä käyttämättä.

Lentokoneessa

Janne

On tullu pari kertaa testattua lentokonetta! Toisaalta opiskelu jäi aika mentaaliharjoitusten tasolle ja yhtään mitään konkreettista ei saatu aikaan. Singaporeen lentäessä mietin verrattain ahkerasti, että kukahan kirjottais

mun kandin. Paluulennolta Norjasta reflektoitiin elämää riskianalyysin metodein ja todettiin, että taas priorisoitiin jotain ihan muuta kun sitä terveellistä elämää.

Jami

Jos lennän niin olen todennäköisesti lomamatkalla, jolloin en halua ajatella koulua ollenkaan. Vähän voi olla myös ahdasta.

Töissä

Janne

Parasta jos pääsee oikeesti opiskelemaan mielenkiintoisia juttuja työajalla, eikä oo vaan kokoajan muka kiire toteuttaa jotain tylsää työtehtävää. Mun yks kesäduuni yliopistolla piirisuunnittelun tutkimusryhmässä oli todella opettavainen ja joka päivä “joutui” opiskelemaan jotain uutta.

Jami

Jos on tylsää kesätöissä niin kannattaa ilmoita kesäkursseille. Myönnän joskus tehneeni koulua töissä, mutta silloin on ollut jotain akuuttia kyseessä.

Maarintalolla

Janne

Tuttu paikka etenkin kaikille jotka harrastelee ohjelmointia opiskelumielessä. Koneilta löytyy ihan kivasti kaikkia ohjelmia ja etenki jos on tarvetta tehdä juttuja vaiks macilla, niin Maari on siihen oiva paikka.

Jami

Paikka josta haluaa mahdollisimman pian pois, joten tehtävät tulee tehtyä yllättävän nopeasti. Ei se kaikista viihtyisin paikka.

Vaihtamalla paranee(?)

Teksti: Miika Koskela

Kuva: Essi Jukkala

Vuosi 2019 tulee ainakin itselle olemaan muistoissa "saagojen päätös" -vuosi. Erilaisten medioiden suurkuluttajana tuntuu, että pitkään seuraamani kirja-, elokuva-, televisio- ja videopelisarjat ovat saaneet päätöksen sopivasti näin vuosikymmenen viimeisinä hetkinä. Mikä on osiltaan haikeaa, sillä itselle nämä ovat muodostuneet osaksi arkea, osa jopa ihan lapsuudesta lähtien. Lempipelisarjani Kingdom Hearts sai viimeinkin saagansa päätöksen virallisen "kolmannen" pelin muodossa kun ensimmäisestä on kulunut jo 17 vuotta. 2008 kävin katsomassa enoni kanssa ensimmäisen Iron Man -elokuvan ja keväällä koko Infinity-saaga kulminoitui Endgamen muodossa. 2013 podin fuksina kerran (totuus: ehkä enemmän kuin kerran) todella kovaa krapulaa erään so-luyhteisön sohvilla ja minut tutustutettiin Archer -televisiosarjaan, jonka viimeinen kausi tuli päätökseensä kesällä.

Samalla myös ihan oman elämän kohdalla tuli tehtyä muutos, jonka seurauksena aktiivinen teekkarielämä on suuntaamassa kohti päätöstä, jos ei nyt täysin tiiliseinään pysähtyen, niin ainakin mukavan pehmeään ja hieman joustavaan sellaiseen törmäteen. Fuksista lähtien aloin tuntea, että sähkö ei alana välttämättä tule olemaan oma juttuni, kuitenkin pyrin antamaan sille mahdollisuuden useasti. Samalla kiinnostus teekkariutta kohtaan oli herännyt tämän vastapainoksi aivan eri sfääreihin. Tämän johdosta sitten tulikin lähdettyä tekemään killassa hommaa jos toista, mikä siirsi huomiota muuhun. 2016-2017 olikin se kausi, jolloin lopulta totesin itselleni, että ihan oikeasti ei tässä ala olemaan mitään järkeä, eli on pakko alkaa pohtimaan jos jokin muu ala sytyttäisi. Kuitenkin hommien osalta oli työläin vuosi, kipparoidessa ja kevään hulinas-sa menikin kokonaan ohi kaikki haut ja edessä odottikin inttivuosi.

Intin aikana en saanut aikaiseksi haettua muualle, mutta toivoin että vuosi kokonaan pois Otaniemestä ehkä saisi sytytettyä kiinnostuksen alaa kohtaan. 2018 syksy olikin se viimeinen hetki testata asiaa ja mahdollisesti todeta, että oliko aiempi fiilis vieläkin totta. Ja vietävä kyllä, motivaatio oli edelleen sama. Rämpäiä aina voi, mutta ei se tee siitä nautinnollista. Joten olikin oikeastaan omalla jääräpäisyydelle iso kolaus myöntää, että tästä ei tule yhtään mitään ja rehellisesti luovutettava. Vaikka takaraivossa yrittikin herätä tuntemus siitä, että tässä on nyt tullut totaalisesti epäonnistuttua jossakin, niin sen onneksi onnistuin ihmisten tuella kääntämään mahdollisuudeksi päästä jonnekin, missä voi nauttia tekemisestä.

Vanhalla kampuksella vanha mouho, ...

Keväällä sitten olikin hakujen ja pääsykokeiden aika, joiden lopputuloksena päädyinkin vaihtamaan alaa toiseen yliopistoon, toiselle alalle. Nyt tätä kirjoittaessa on vasta ensimmäinen kuukausi kulunut siellä ja voin jo nyt suoraan sanoa, että onneksi vaihdoin. Motivaatio ja kiinnostus on aivan eri luokkaa ja elämä itsessäänkin näyttää jotenkin aivan erilaiselta.

Kadunko sitä, että jäin "junnaamaan" niin pitkäksi aikaa itselleni väärälle alalle? En sekuntiakaan. Vuodet sähkön puolella ovat tähänkin mennessä olleet parhaita elämässäni, enkä vaihtaisi näitä muistoja, kokemuksia ja ihmisiä joihin olen tutustunut mihinkään muuhun. Miksi sitten kirjoitan tästä aiheesta? Koska en varmasti ole yksin tämän kanssa, omistankin tämän kirjoituksen kaikille muille jääräpäille, jotka kiduttavat itseään koska pelkäävät myöntää olleensa väärässä valinnoissaan.

Ei ole todellakaan väärin, että hetken aikaa ottaa kaiken irti opiskelijaelämästä ja sen tarjoamista mahdollisuuksista täysin rinnoin, mutta fakta on se, että tänne meistä jokainen on tullut opiskelemaan tulevaisuuttaan varten. Ja jos oikeasti sinusta alkaa tuntumaan siltä, että opinnot eivät mais-
tu ollenkaan ja motivaatiota on mahdotonta löytää, niin vika ei välttämättä ole sinussa. Voi olla, että joskus lukiossa aihe josta olit innostunut, ei välttämättä olekaan enään pitkällä tähtäimellä asia, jota haluaisit tehdä. Joten kannattaa olla rohkea ja tutkia muita mahdollisuuksia, voi olla että se löytyy ihan saman katon alta, voi olla että katto on väärä ja sekin pitää vaihtaa, voi olla että et oikeastaan edes tarvitse kattoa. Ota aikaa itsellesi ja käy läpi, mitä juuri sinä haluat!

... mutta uudella kampuksella uudet kujeet!

Kissannahkoja, lasisauvoja ja varausten liikettä eetterissä

Teksti ja kuvat: Ella Eilola

On syksyinen tiistai-iltapäivä erään espoolaisen teekkarikillan kiltahuoneella. Huoneen neliskulmaisen pöydän ääreen on kokoontunut joukko opiskelijoita, heistä kukin tehden koulutehtäviään keskittynyt ilme kasvoillaan, laskimet ja paksut oppikirjat edessään. Nuorimmat heistä, joita myös fukseiksi kutsutaan, ovat juuri tulleet luennolta ja laskevat nyt kotitehtävän piirissä kulkevaa sähkövirtaa. Toisella puolella pöytää on toista vuottaan aloittelevia opiskelijoita, joiden ratkaistavana on sähködipolin aiheuttama kenttä.

"Mistähän nämä kaavat oikein juontuvat", ihmettelee ääneen yksi fukseista.

"Näiden takana on varmasti ollut vuosien työ!", päivittelee toinen.

Onneksi paikalle on sattunut eksymään myös eräs vanhempi opiskelija, jonka metro on tuonut automaattikahvin makuisesta työelämästä hetkeksi kiltahuoneen lämpöön.

"Minä voin kertoa teille, mistä kaikki tuo sai alkunsa", hän sanoo ja jatkaa:

"Mutta varoitan teitä, sillä tarina on uskomaaton!"

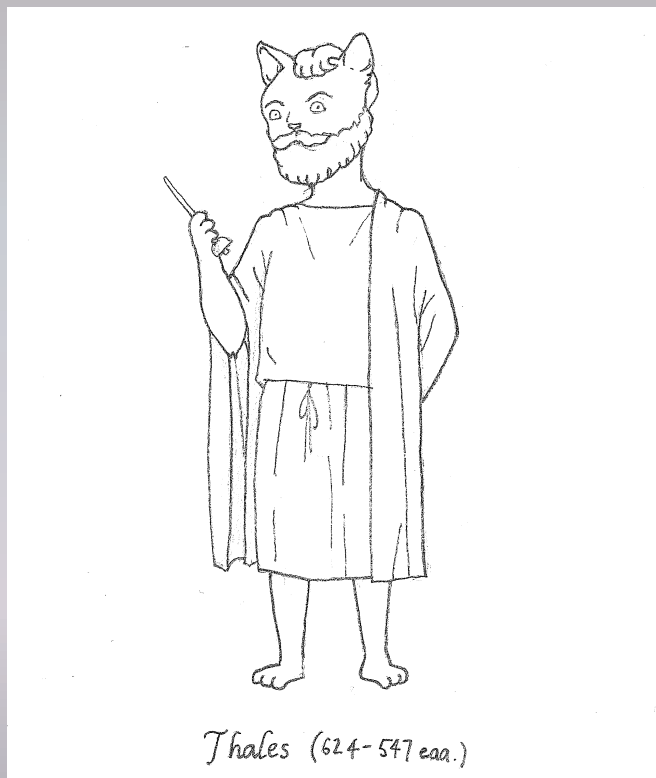
Tässä vaiheessa pöydän ympäristö oli kuitenkin jo täyttynyt uteliaista kasvoista.

"Voi juku, tuon haluamme kuulla!", vastasivat kaikki yhteen ääneen.

"Hyvä on. Keittäkäähän iso pannu kahvia ja kokoontukaa kuulemaan sähkön uskomattomasta historiasta."

Kaikkien hyvien tarinoiden tavoin myös sähkön historia alkaa antiikin Kreikasta. Filosofi ja opettaja **Thales** Miletoksen kaupungista oli pannut merkille, että kehrääjien meripihkalla koristeltuihin vart-

tinöihin tarttui välillä kuidun palasia, jotka eivät irronneetkaan helposti varttinän pintaa pyyhkäisemällä. Thales päätteli kreikkalaiseen tapaan, että meripihkalla täytyy olla jonkinlainen sielu, ja nämä sielukkaat varttinät tunsivat vetoa villakuituja kohtaan. Tervän päättelykykynsä ansiosta Thales oli myös aikalaisekseen taitava matemaatikko, ja häntä pidetään yhtenä Antiikin suurista ajattelijoista. Ikävä kyllä Thalesin tarina päättyi eräänä helteisenä huhtikuun päivänä, kun hän sai auringonpistoksen katsomossa, Olympian kisoja seuratessaan. Hangattuun meripihkaan tarttuvat kuidut olivat ensimmäisiä ihmisen tekemiä havaintoja sähkön olemassaolosta. Kreikkalaiset tunsivat myös toisenlaisia kevyitä esineitä puoleensa vetäviä aineita, kuten Herkuleen kiviksi kutsutut kivet, jotka pystyvät liikuttelemaan raudan kappaleita.

Tällaisia aineita opittiin Euroopassa käyttämään hyväksi noin 1200-luvulla merikompasseissa. Kompassissa asetettiin magnetoitu neula kellumaan korkin päälle vesiastiaan, jolloin neula osoitti kohti Pohjantähteä. Kiinassa kompassi keksittiin paljon aikaisemmin, mutta kiinalaiset pitivät tuon tiedon itsellään. Magneettisuutta ei kuitenkaan tutkittu sen enempää ennen 1500-lukua, jolloin englantilainen lääkäri **William Gilbert** kiinnostui siitä.

Gilbertiä kiehtoi erityisesti Maan magneettisuus ja hän tutki kompassin avulla pallon muotoista magneettia verraten tuloksia kompassin lukemiin Maan magneettikentässä. Hän tuli siihen tulokseen, että maapallo itsessään on jättimäinen magneetti, eikä kompassin neulaa ohjaile tähdet tai henkiolennot, vaan Maa itse. Tämä selittäisi kätevästi myös planeettojen liikkeet, sillä toki kaikki planeetat olisivat maapallon kaltaisia jättimagneetteja. Gilbert kirjoitti tutkimuksistaan ja teorioistaan kirjan *De Magnete*, josta myös Galileo Galilein ja Johannes Keplerin kerrotaan saaneen vaikutteita. Yksi Gilbertin tärkeistä tutkimuskohteista oli myös valkosipulin väitetty vaikutus aineen magneettisiin ominaisuuksiin. Kiitos Gilbertin, valkosipulin nauttiminen sallittiin 1600-luvulta lähtien myös laivojen kompassin huoltajille, kunhan aikalaiset olivat toistaneet Gilbertin kokeet tarpeeksi monta kertaa varmistuakseen asiasta.

De Magnetesta kiinnostui myös eräs saksalainen valkosipulinystävä, valtiomies ja insinööri **Otto von Guericke**. Kirjassaan Gilbert oli vertaillut magnetismin ja hankaussähkön aiheuttamien vetovoimien eroja. Hän ei kuitenkaan ollut erityisen kiinnostunut sähköstä, olihan se selvästi paljon heikompi ilmiö, joka esiintyi vain kappaleita hangatessa. Toimiessaan Magdeburgin pormestarina Guericke yritti toistaa Gilbertin koetta pallomaisen magneetin aiheuttamasta voimasta. Hän huomasi pian, että hänen koetta varten tekemänsä pallon pinnalla näkyy pimeässä pieniä kipinöitä, kun sitä ensin hankasi kuivalla kämmenellä. Guericke päätteli, että erityisesti rikki, jota pallossa oli runsaasti, aiheuttaa sähköistymisen. Hän valoi uuden rikkipallon ja asensi siihen akselin

sekä puisen kehikon. Kun palloa pyöritti vinosti akselista ja piti samalla kämmentä sen pinnalla, se alkoi kipinöidä sekä vetää joitain esineitä puoleensa ja hylkiä toisia. Vuonna 1672 Guericke kirjoitti kirjan, jossa hän eritteli aineet elektriseksi ja epäelektriseksi. 1731 englantilainen tiedemies **Stephen Gray** totesi johtavuuskokeissaan, että nämä Guericken mielestä elektriset aineet olivat hyviä johdannaineita ja epäelektriset hyviä eristeaineita.

William Gilbert (1544–1603)

Samoihin aikoihin kun Gray teki Euroopassa johtavuuskokeitaan, myös eräs **Benjamin Franklin** alkoi pohtia sähkön luonnetta kesäasunnollaan viehättävässä Koillis-Philadelphiassa. Franklin oli varsinainen monilahjakkuus ja aikansa somejulkis, joka tieteellisen uransa lisäksi oli muun muassa toimittaja, diplomaatti, valtiomies ja keksijä. Siinä sivussa hän ehti laatia myös Yhdysvaltojen itsenäisyysjulistuksen. Franklin oli kiinnostunut terävistä esineistä, etenkin niiden kyvystä ikään kuin imeä itseensä sähköä sähköisesti varatuista kappaleista. Tällaista ominaisuutta ei tylpillä esineillä ollut. Tästä Franklin sai idean asennuttaa talonsa katolle pitkän metallipiikin, josta lähti johto talon seinää pitkin maahan. Franklinin

ukkosenjohdattimesta tuli niin suosittu, että Yhdysvalloissa alettiin valmistaa kaikenlaisia salamalta suojattuja tuotteita, kuten sateenvarjoja ja hattuja, joissa oli pitkä metallitappi päälle. Ukkosenjohdatin levisi hiljalleen myös Eurooppaan, jossa vain ranskalaiset jakoivat sinnikkäästi vastustaa amerikkalaisia piikkien kanssa pelleilyä. Ranskan suur-
lähetytö olikin pitkään Philadelphian viimeinen ukkoselta suojaamaton talo. Vastustelu loppui kuitenkin Ranskassakin, kun salama sattui iskemään juuri tähän taloon tappaen yhden epäonnisen upseerin.

Suurten luonnonvoimien lisäksi Franklin teki tutkimuksia hankaussähköllä. Franklin havaitsi, että sähköistyviä kappaleita hangatessa toisiaan vasten kummatkin osapuolet sähköistyvät. Hän päätteli toisessa kappaleessa olevan tällöin sähkön "puutetta" ja toisessa saman verran ylimääräistä tavaraa. Sähköä ei siis synny hangatessa, vaan sitä siirtyy kappaleelta toiselle ja tämän epätasapainon kappaleiden välillä voi tasata koskettamalla niillä toisiaan. Franklin ei kuitenkaan päättelyt täysin oikein sitä, kummalla kappaleella tuo positiivinen määrä sähköä on. Tämä johti myöhemmin siihen tunnettuun epäjohdonmukaisuuteen, että elektronin varaus on negatiivinen.

Benjamin Franklin (1706–1790)

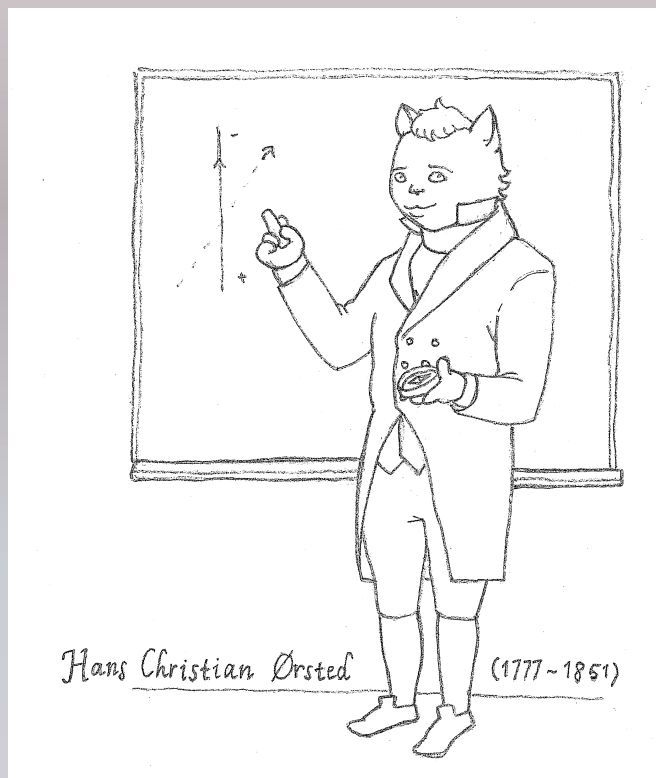
1700-luvulla sähköllä pystyttiin tekemään havaintoihin perustuvia kokeita ja päätelmiä. Jotta sähkö nousisi vakavasti otettavien tieteenalojen joukkoon, sähköiset voimat kaipasivat matemaattista mallinusta Newtonin voimalakien tyyliin. Onneksi ranskalainen rakennusinsinööri **Charles de Coulomb** sattui olemaan kiinnostunut sekä materiaalien lujuuden tutkimisesta että sähköisistä kokeista. Hän tutki kuitujen kiertokimmoisuutta ja tuli samalla keksineeksi kiertovaa'an, jolla oli mahdollista mitata hyvin pieniä voimia. Kiertovaakaansa käyttäen Coulomb teki sarjan kokeita kahdella samansuuruisesti varatulla pallolla ja tutki niiden välistä poistovoimaa. Kokeiden pohjalta hän laati kaavan voimalle, jonka kaksi pistemäistä varausta kohdistavat toisiinsa.

Sähkön tutkimisesta ja matemaattisesta mallinnuksesta teki erityisen hankalaa se, että hankaamalla tuotettu sähkö oli kertaluontoista ja sen mittaamiseksi ei oltu keksitty suureita tai keinoja. Tämä muuttui vuonna 1800, kun eräs komeaniminen italialainen fyysikko **Alessandro Giuseppe Antonio Anastasio Volta** esitteli kehittämänsä sähköpariston. Paristo tuli tunnetuksi Voltan patsaana, joka sekin oli melko suureellinen nimi pötkölle, jossa oli peräkkäin sinkki- ja kuparilevyä sekä märkää pahvia. Sähköparin lisäksi Volta kehitti kondensaattorielektroskoopin, jolla pystyttiin mittaamaan hyvin pieniä jännitteitä.

William Gilbert oli esittänyt 1600-luvulla kirjassaan *De Magnete*, että sähkö ja magnetismi ovat täysin toisistaan erillisiä ilmiöitä, vaikka muistuttavatkin hieman toisiaan. Tätä teoriaa ei oltu juuri kyseenalaistettu, sillä monet kuuluisat sähkön tutkijat kuten Coulomb kannattivat sitä. Joitain viitteitä ilmiöiden yhteydestä oli kuitenkin huomattu. Esimerkiksi laivojen kompassien neulat saattoivat magnetoitua ukonilmalla uudestaan ja osoittaa minne sattuu. Sähkön ja magnetismin yhteyden osoitti lopulta tanskalainen farmaseutti **Hans Christian Ørsted** vuonna 1820. Ørsted työskenteli apteekkarina ja alkoi vapaa-aikanaan tehdä fysiikan ja kemian kokeita apteekista löytyneillä laitteilla. Farmasian lisäksi hän oli opiskellut filosofiaa ja viehättynyt Immanuel

Kantin ajatuksesta, että kaikki luonnonvoimat ovat pohjimmiltaan samankaltaisia ja muunnettavissa toisikseen. Hän halusi todistaa tämän koskevan myös sähköä ja magnetismia.

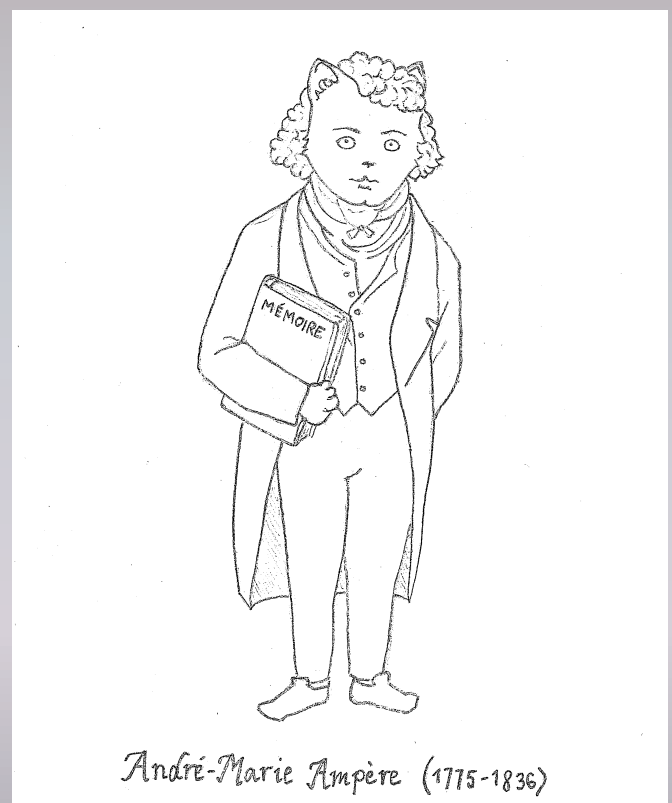
Ørsted sai vuonna 1806 fysiikan professorin viran Kööpenhaminan yliopistossa ja teki ensimmäisen kokeensa sähköön ja magnetismin yhteydestä hetken miellijohteesta luennolla. Kokeessa hän vei paristoon kytketyn platinalangan kompassin yläpuolelle. Ørsted ja luennolla olijat odottivat jonkinlaista ihmeellistä valoilmiotä, jossa johdinlanka, kompassin neula ja varmaan Ørsted itsekin alkaisivat säteillä magneettista valoa, niin kuin kompassia häiritsevät salamatin. Näin ei kuitenkaan käynyt, vaan Ørsted sai kompassin neulan juuri ja juuri värttämään.

Hän petti kokeeseensa niin pahasti, ettei toistanut sitä kolmeen kuukauteen. Sen jälkeen hän uusi kokeen paksumalla johtimella ja voimakkaammalla paristolla. Tällä kertaa kompassin neula liikkui jo paljon selkeämmin, ja Ørsted alkoi aavistella, että neula pyrkii kääntymään kohtisuorasti johdinta vastaan. Vuonna 1820 Ørsted julkaisi tutkimustensa tulokset latinankielisenä

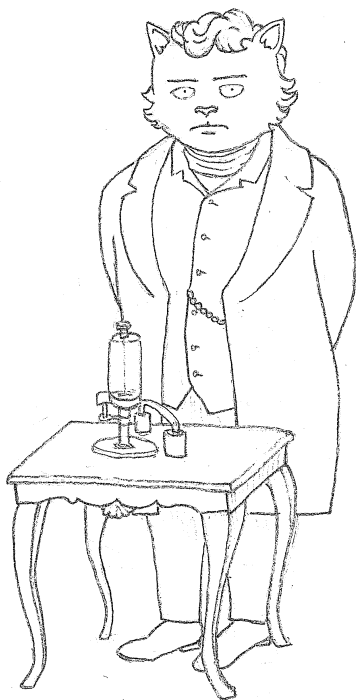
omakustanteena ja lähetti sen kaikkiin Euroopan yliopistoihin. Siitä tuli heti suuri sensaatio, olihan löydetty aivan uusi luonnonilmiö.

Ørstedin teoria kaipasi kuitenkin matemaattista esitystä ollakseen täysin tieteellisesti uskottava. Tämä puute ei ehtinyt vaivata teoriaa pitkään, sillä ranskalainen matemaatikko ja fyysikko **André-Marie Ampère** innostui Ørstedin löydöstä suuresti kuultuaan siitä Ranskan tiedeakatemiassa. Ampèrellä oli tapana uppoutua työhönsä intensiivisesti, eikä hän nytkään jäänyt tutkimaan akatemian kanttiin lounaslistaa, vaan suuntasi suoraan työhuoneelleen. Kolmessa viikossa hän oli jo kehittänyt teorian virtajohtimien välisille sähkömagneettisille voimille ja osoittanut, että sylinterin muotoon kierretty johdin toimii samalla tavalla kuin magneetti. Seuraavaksi hän muotoili sähkömagneettiset luonnonlait matemaattisessa muodossa ja julkaisi kaikki aikaansaannokset kirjassaan, jonka nimi on hankala ja sisältää monta ranskankielistä sanaa. Nimestään huolimatta Ampèren kirja oli tiedemaailman bestseller, jota on nimitetty myös sähködynamiikan Principiaksi Newtonin merkkiteoksen mukaan.

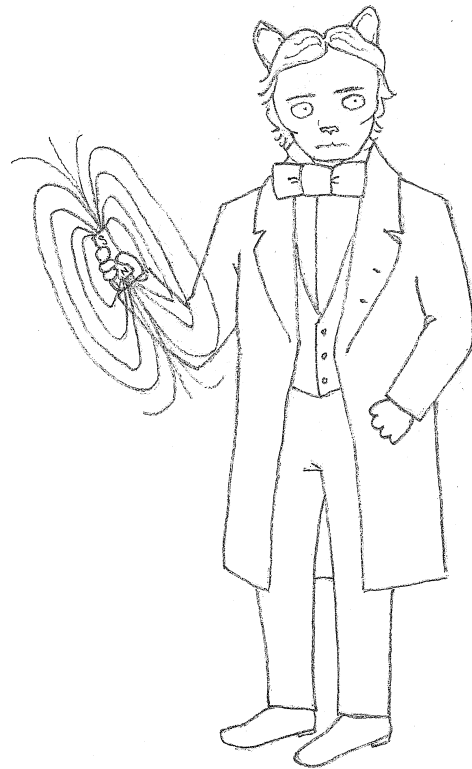

Ampèren ansiosta sähkövirran aiheuttama magneettinen voima voitiin laskea 1920-luvulla, mikä helpotti virran matemaattista mittaamista. Ampère oli myös määritellyt sähkövirran ja jännitteen käsitteet. Se, mitä virtapiirissä ja johtimessa oikeasti tapahtuu, oli kuitenkin vielä selvittämättä. Saksalainen **Georg Simon Ohm** oli opettaja ja fyysikko, joka alkoi tehdä kokeita Voltan paristolla selvittääkseen johtimen vaikutusta virtaan. Ohm oli päättänyt, että johtimen siirtokyky riippuu sen pituudesta, materiaalista ja poikkipinta-alasta. Hän teki kokeili kaikenlaisia yhdistelmiä ja julkaisi joukon kaavoja ja teorian siitä, miten sähköpotentiaali laskee jokaisessa johtimen osassa. Teoria tyrmättiin aluksi liian hämähäperäisenä ja teoreettisena, sillä Ohm oli käyttänyt hyväksien suuren esikuvansa Fourierin osittaisdiferentiaaliyhtälöitä, joita pidettiin hankalina ja muutenkin epäilyttävinä.

Ohmin yleinen laki $U = RI$ auttoi kuitenkin ymmärtämään sähköpiirin toimintaa aivan uudella tavalla, ja se mahdollisti piirien matemaattisen suunnittelun. Tätä työtä jatkoivat myöhemmin Ohmin maan-

Georg Simon Ohm (1789-1854)

Michael Faraday (1791-1867)

mies **Gustav Kirchhoff**, joka kehitti virtapiirejä koskevat lauseet, ja **Charles Steinmetz**, joka yleistä tasavirtalait koskemaan vaihtovirtapiirejä vaihtamalla reaali- ja imaginaariluvut kompleksiluvuiksi.

Samaan aikaan sähkömagnetismin parissa vaikutti englantilainen **Michael Faraday**. Faraday oli kirjansitojan oppipoi-ka, jonka ura muuttui täysin, kun hän sattui kuulemaan Sir Humphry Davyn esitelmän kemiasta Royal Institutionissa. Faraday kirjoitti Davyn esitelmän ylös, kuvitti sen ja satoi tuotoksensa kirjaksi, jonka hän lahjoitti Davylle. Davy ilahtui tästä ikihyviksi ja otti Faradayn laboratorioonsa assistentiksi, edellisen saatua potkut huonon käytöksen vuoksi.

Davyn jäätyä eläkkeelle Faradaysta tuli Royal Institutionin laboratorioiden johtaja. Siellä Faraday teki kokeita solenoidiksi kierretyllä johdinlangalla ja sauva-magneetilla ja onnistui lopulta indusoimaan johtimeen havaittavissa olevan virran liikutteleamalla magneettia solenoidin sisällä. Faraday tajusi, että sähköä synnytti nimenomaan

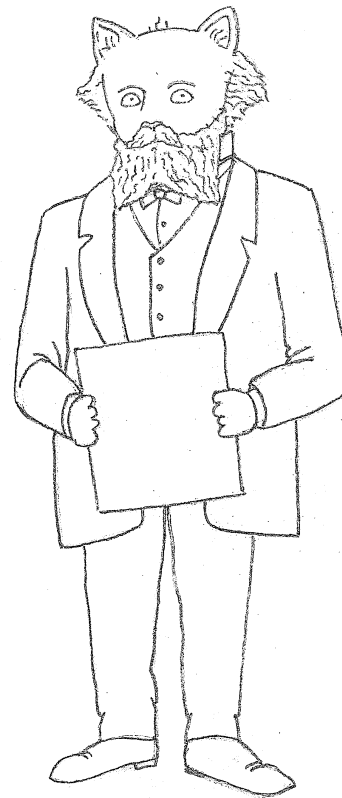
magneettisuuden muuttuminen, ja jatkuva virtaa voisi ehkä tuottaa jatkuvalla johtimen tai magneetin liikkeellä.

Tämä oivallus loi ensimmäistä kertaa mahdollisuuden tuottaa mekaanisesta energiasta suuria määriä sähköä pikku kipinöinnin sijaan, ja teollisuudessa alettiinkin pian siirtyä käyttämään sähkökoneita höyrykoneiden sijaan. Myös muuntaja hyödynsi Faradayn löytämää induktiota. Se mahdollisti sähkönsiirron suurella jännitteellä ja pienellä virralla, mikä vähensi matkalla syntyviä häviöitä.

Faradayn suurimpia teoreettisia keksintöjä oli kuitenkin kentän käsite. Hän esitti, että magneettia ympäröi magneettiset voimaviivat ja sähkövarauksesta lähtee säteinä sähköisiä voimaviivoja, ja nämä viivat muodostavat kenttiä, jotka sitten ehkä törmäävät toisiinsa viivoihin tai jatkuvat äärettömyyteen. Faradayn kentät tekivät suuren vaikutuksen **James Clerk Maxwelliin**.

Maxwell halusi selvittää, mitä sähkömagneettisessa kentässä oikeasti tapahtuu. Hän loi kentälle mekaanisen mallin, jonka avulla hän tajusi kenttien liikuvan aallon muodossa. Hieman sattuman kautta Maxwell myös huomasi tämän aallon kulkevan suunnilleen valon nopeudella. Auringon valo siis sujahtaa avaruuden läpi sähkömagneettisen aallon tavoin, väliaineenaan koko avaruuden täyttämä mystinen alkuaine eetteri. Maxwell julkaisi lopulta kenttäteoriaansa vuonna 1873 kirjassaan *Treatise on Electricity and Magnetism*, joka sisälsi 20 yhtälöä hieman kompelössä komponenttimuodossa, sillä Maxwell ei tuntenut vektorilaskentaa.

Maxwellin teoria ei saanut erityisen innokasta vastaanottoa. Tämä oli ihan ymmärrettävää ottaen huomioon sen sisältämät hankalat kaavat ja suorastaan kummallisen mallin, jossa sähkökenttä luo ympärilleen magneettikenttää ja nämä kaksi etenevät yhdessä aaltona. Maxwellin sähkömagneettisen kentän mallin todistamisen sai väitöskirjatyönsä aiheeksi saksalainen **Heinrich Rudolf Hertz**, joka ei ollut erityisen innostunut tehtävästä. Hän epäili, että Maxwellin teorian testaaminen olisi liian hanka-

James Clerk Maxwell (1831–1879)

laa, ja koko aihekin olisi sysätty hänelle vain siksi, ettei hänen ohjaajansa Hermann von Helmholtz osannut itse tehdä sitä.

Hertz kuitenkin onnistui lopulta todistamaan Maxwellin teorian oikeaksi. Hän rakensi kipinävärähtelijän, jolla hän pystyi tuottamaan mikroaaltoja. Hertz osoitti näiden sähkömagneettisten aaltojen käyttäytyvän samalla tavalla kuin valon ja etenevän valon nopeudella. Samalla Hertz tuli keksineeksi valosähköisen ilmiön, joka paljastui olevan kytköksissä aalto-hiukkasdualismiin. Tämän selittäminen kuitenkin vaatii jo Albert Einsteinia ja kvanttiteorian tuntemista, ja ikävä kyllä minulla on kvantti-ilmiöiden kurssi vielä käymättä!

Ja niin päättyi vihdoin tuon vanhan viisaan opiskelijan tarina. Hämärä oli tällä välin ehtinyt jo saapua Otaniemen ylle, ja kiltahuoneenkin ikkunoista näkyi vain heijastus levollisista kasvoista, kun tarina oli ehtinyt viedä pienimmänkin kuulijoista unen maailmaan.

Lounaspaikan valitsemisen suunnaton taakka

Teksti ja kuva: Miina-Maija Simonen

Tulipa tässä taas lounasaikaan mieleeni, päätoimittajan kuumotellessa juhlaheden jutun perään, että lounaspaikan valitseminen on vaikeaa. Ensin jutun aiheesta 10 minuuttia pohdittuani päätin kirjoittaa jostain hyvin lähellä olevasta ja käsin koskeltavasta asiasta. Seuraavat 10–15 minuuttia nimittäin pohdin kuumeisesti lähestyvän lounashetken sijaintia ja ateriovaihtoehtoa.

Lounaspaikan valintaanhan vaikuttavat tunnetusti monet eri seikat, joten absoluuttisesti oikean vaihtoehdon valinta ei yleensä ole helppoa, kun pitää punnita seikkoja ja niiden tärkeysjärjestystä monesta eri suunnasta. Käytännössä priorisointi menee yleensä järjestyksessä

1. sijainti/aika
2. ruokalaji
3. muut seikat.

Valintaan vaikuttavia tekijöitä ovat mm.

- käytettävissä oleva aika, jonka alakategorioita ovat
 - oma sijainti
 - kaverin sijainti – paitsi jos ei ole kavereita :(
 - seuraavan luennon tms. sijainti
 - ruokapaikan sijainti
 - tarjolla oleva ruokalaji
- mahdolliset ruuhkat
 - kellonaika
 - viikonpäivä
 - paikka
- ruokalaji
 - mahdolliset ruokarajoitteet
 - ehkäpä a la carte -ruokaa?
 - omat mieltymykset vs. kavereiden mieltymykset
- ravintolan muut tilat
 - terassimahdollisuus
 - leipävalikoima
 - salaattipöytä

MA 30.9.

TI 1.10.

KE 2.10.

TO 3.10.

PE 4.10.

LA 5.10.

SU 6.10.

A Bloc

10:30 – 19:00

Lunch 1

Punajuuri-tattaripihvejä

A+ H L M

Lunch 2

Hunajajogurttikastiketta

A+ G L

Lunch 3

Keitettyjä perunoita

G H L M VV

Lounas

Pyttipannua

G L M

Paistettu kananmuna

A+ G L M

Chef's kitchen

Paahdettua kirjolohta

A+ G H L M

Skånen perunaa

A+ G L

Sitruunalohko

G L M VV

Pizza

♥ Luomusoljapizza

A+ L M VV

♥ Chorizo-paprikapizza

A+

♥ Simpukka-pekonipizza

A+ O+

Wicked rabbit

♥ Lehtikaali-vuohenjuusto-spelttirisottoa

A+ LL O+

Tomaattista vebab-papumuhennosta

A+ H L M VV

Höyrytettyä tummaa riisiä

G H L M VV

Kasvissekeittoa

A+ G H L

★ ⋮

Alvari

10:45 – 16:00

Vegaaninen kasvislounas

Falafel-pyöryköitä

G L M O+ VV

Kurkku-tillisalaattia

A+ G H L M VV

Kasvisriisiä

G H L M VV

Kasviskeitto

♥ Savujuustokeittoa

A+ G LL

Lounas

Brolieria hedelmäkastikkeessa

A+ H L

Kasvisriisiä

G H L M VV

Jauheliha-pastavuokaa

A+ H L O+

Päivän salaatti

Oliivi-perunasalaattia

A+ G L M VV

♥ Fetajuustoa

A+ G L

Mustia oliiveja

G L M VV

Paahdettu broilerinfilee

G H L M

Paprika-tomaattisalaattia

A+ G L M VV

★ ⋮

Arvo

11:00 – 14:00

♥ Vuohenjuustolla gratinoitua porsaanfilettä, salsaa sekä kesäkurpistapaistosta

G LL

Ratatouillea pähkinällä ja soijalla

G M

Broileri-pestopastaa / Small 6,50€ / Medium 7,20€ / Large 9,20€

L

Grillattua lohta, tilliperunat ja tartar-kastiketta

G L

♥ Juustoinen kaalikeitto

G L

Feta/ broilerisalaatti

G L

★ ⋮

Dipoli Reima

10:30 – 19:00

Bataatti-omenakeittoa

A+ G L M VV

Paahdettuja ruisleipäkuutioita

A+ L M VV

♥ Pepperonipannupizzaa

A+ L

Kasvislounas

Punajuurikroketteja

G L M VV

Piparjuurimajoneesia

A+ G L M VV

Papas arrugadas -perunoita

G L M VV

Lounas

Jauhelihakastiketta

A+ L M

Keitettyjä perunoita

G L M VV

Kalkkunaa ja kasviksia inkiväärikastikkeessa

A+ G L M

Höyrytettyä tummaa riisiä

G L M VV

Grillisti

Makkara-perunapannua

G L M

Kermaan muhennettua sipulia

A+ G L

Mausteista luomusolja-kasvispataa

A+ G L M O+ VV

Kookosriisiä

G L M VV

Jäikiruoka

Vaahtokarkki-kinuskirahkaa

A+ G LL

★ ⋮

Isäksi oman ulottuvuutensa tähän tuonaapurikaupunkimme, sillä jos olisi menossa sinne käymään, valinnanvaraa löytyy enemmän. Syödäkö täällä vai etsiäkö joku uusi Unicafé? Otaniemen kuppilat olisivat helppoja ja turvallisia vaihtoehtoja, mutta Unicafélla saattaa olla muitakin kuin aaltolaisia, hui kauhistus! Uuden kokeileminen avaa kuitenkin maailmankuvaa, joten jos aikaa riittää ja ruokalista houkuttelee, niin sinne vaan! Unicafé Rotunda oli ainakin allekirjoittaneelle mielenkiintoinen kokemus, ja ruokakin oli todella hyvää.

Lounaspaikan valinnan kulmakivi on tietenkin netistä löytyvät ruokalistat, joista kanttiini.fi lienee suosituin ja kätevin. Pienen tutkiskelun jälkeen siitä on löytynyt uusia mullistavia ominaisuuksiakin, kuten koko pk-seudun opiskelijaruokalistat, mahdollii-

suus nostaa omia lempipaikkojaan sekä korostaa lempiruokia ja ruoka-aineallergioita. Jeejee!

Tehtyäni hieman jalkautuvaa kenttätutkimusta muuallakin Suomessa, olen todennut että Otaniemi ei ole ainoa paikka, jossa tämä tärkeä asia tuottaa paljon päänvaivaa. Kuulemani mukaan myös Tampereen yliopistolla tämä on yksi päivän tärkeimmistä pohdintoista. Jyväskylän yliopistolla taas huomasi kaksi ihmisoletettua opiskelemassa innokkaasti tietokoneen äärellä näyttöä osoitellen, kunnes tajusin heidän vertaillleen eri opiskelijaravintoloiden ruokalistoja. Sivuhuomautus ja mielipide by anonymous: lähinnä naiset kärsivät näistä ruokailuun liittyvistä valinnanvaikeuksista. Oman kokemukseni mukaan prosessi on samanlainen kaikilla sukupuolilla.

3-3					
3-4					
4-4					
3-3-3					
3-3-4					
3-4-4					
4-4-4					

3-3					
3-4					
4-4					
3-3-3					
3-3-4					
3-4-4					
4-4-4					

3-3					
3-4					
4-4					
3-3-3					
3-3-4					
3-4-4					
4-4-4					

3-3					
3-4					
4-4					
3-3-3					
3-3-4					
3-4-4					
4-4-4					

Hyvän krokettipelin anatomia

Teksti ja kuvat: Ella Eilola ja Eero Järvinen

Jokainen sitä on joskus miettinyt. Kuinka voisi maksimoida saatavan onnen Otaniemen suosituimmassa ulkoseurapelissä? Missä piilee salaisuus Krokettijaoksen iloisuuteen? Mistä vauvat oikein tulevat? Seuraavaksi seuraa vastaus näihin polttaviin kysymyksiin. Tässä artikkelissa Krokettijaos avaa perinteisen, mutta hyvän krokettipelin rakennetta ja osia. Muistiinpanovälineet esille, lukulasit päähän, ja sen jälkeen kohti viheriöitä!

Radan teko

Pelin aloitusta auttaa huomattavasti jos joku tekee radan. Palloja on vaikea saada porteista läpi, jos ne ovat vielä pussin pohjalla. Portit ja lähtö-/maalikeppi kannattaa useimmiten laittaa maahan. Monista yrityksistä huolimatta

ta portit eivät ole pysyneet ilmassa sekunteja kauempaa ja veteenkin ne hukkuvat. Klassisia ratamuotoja ovat: ylösalaisin oleva kahdeksikko, vaakaviiva pystyasennossa, peilattu kaksoiskrapula ja krapulaisen Aarni Hallisen ääriviivat -shikaani.

Aloitukset

Pelijärjestyshän on tunnetusti lähtökepeissä olevat värit joko alhaalta ylös, ylhäältä alas tai sekaisin. Aloituksessa asetetaan pallo mailanmitan päähän lähtökepeistä haluamaansa kohtaan, ja pyritään aloituslyönnillä osumaan lähtökeppiin. Noin 3-5 yrityksen jälkeen lähtökeppiin osuttaessa saa avata ensimmäisen porttikaljan ja aloittaa seikkailun!

Huutelu

Yleisestä epätietoisuudesta johtuen olemme päättäneet avata nyt perinteisen krokettihuudon oikeoppisen kirjoitusasun. Huuto kirjoitetaan Hei! ja lausutaan [Heœ:æ:eœ:æœ]. Hei! -huutojen vokaalien intonaatiolla ja pituudella voidaan viestittää muille pelaajille primitiivisiä viestejä ja tunteita, joita peli herättää, olivat ne sitten pettyneitä tai iloisia. Huuto on myös hyvä merkki siitä, että jossakin lähistöllä on krocketit käynnissä.

Sakko

Peliin olennaisesti sidoksissa oleva elementti. Krokettipelin moniaisia sääntöjä rikottaessa tulee pelaajan maksaa sakko, joka voi olla joko puolikas kalja tai lasten kanssa pelatessa vuoron menetys. Sakko tulee tyypillisesti kun pelaajat esimerkiksi vahingossa potkaisevat omaa- tai vihollisen palloa.

Huijaus

Huijaus on ehdottoman kiellettyä sakkojen uhalla. Näitä nähdään aniharvoin ja tapahuu vielä harvemmin. Sivullisen silminnäkijän haastattelu aiheesta:

“Aika turhaa paskaahan tuokin on”

– Sivullinen silminnäkijä

Krokkauk

Juuri krocketille ominainen peliliike. Osuttaessa vihollisjoukkueen palloon, on pelaaja valinnan edessä. Ottaako uusi lyönti (“pelataan-ko läpyttiä..”), vai kroatikko vastustajan palloa (“VAI KROKETTIA!”). Krokkauksessa oma koipi asetetaan oman pallon päälle, ja oma pallo vasten vihollispalloa. Tämän jälkeen lyödään omaan palloon tarkoituksena liikuttaa vihollispallo huitsin helvettiin. Hyviä krokkauksijaintoja ovat esimerkiksi rotkot tai vesistöt.

Voitto

Jokainen krocketipeli päättyy yhteen voittoon ja moneen häviöön. Voitto saavutetaan osumalla maalikeppiin ja suorittamalla ennen tätä kaikki mahdolliset rästisakot sekä muut suoritteet. Tyypillisesti voittoa seuraa jälleen radanteko, kunnes kukaan pelaajista ei oikein enää edes muista, kuka voitti viime pelin!

Unohtumaton festarireissu

eli Murphyn laki käytännössä

Teksti: Ilmari Kasvi

Kuvat: Ilmari Kasvi ja Ville Kapanen

Olin kuullut paljon positiivisia ja jännittäviä tarinoita vuosittain järjestetävästä Defqon.1 festivaalista ja tänä vuonna päätin itsekin lähteä mukaan. Festarit järjestetään Alankomaissa, Biddinghuizenin kylässä, eli käytännössä Hollannin böndellä keskellä ei mitään. Kun vielä kotona valmistelin lähtöä festariviikonlopun torstaina, en aavistanutkaan miten pahasti asiat voisivat mennä pieleen.

Torstai 27.6.

Saavuin lentokentälle paria tuntia etuajassa. Pieni odottelu kuuluu tosin asiaan, mutta rinkkaa ruumaan lastatessani sain tietää, että lento on ylibuukattu ja ruumatilaa on tavallista vähemmän. Jouduin ottamaan teltan käsimatkatavaroihin, mikä herätti tietysti hieman huomiota läpivalaisussa. Jouduin purkamaan telttapaketin turvatarkastuksessa, koska teltan kiilat vaikuttivat epäilyttävilä.

Minulla piti olla sama lento Kroisos Pennisen kanssa, mutta kyseinen kaveri myöhästyi minuutilla check-inistä ja hänet siirrettiin seuraavalle lennolle.

Oma lentoni sujui muuten ongelmitta, vaikka mukaan otettu teltta rajoitti huomattavasti jalkatilaani. Lentokoneessa saatu pad-thai nuudelipöperö oli yllättävänkin maukasta.

Kone laskeutui Schipolin lentokentälle puoli neljältä paikallista aikaa. Sieltä seikkailin junalla Amsterdamin keskustaan. Olin varannut hotellihuoneen yöksi, koska Defqon alkaisi vasta perjantaina. Päätin sitten fiksuna miehenä kävellä runsaan neljän kilometrin matkan, katsellen maisemia ja tutustuen paikalliseen katukuvaan. Noin kilometrin

matkan jälkeen tajusin miten rasittavasti helteessä rinkan selkähihna hiertää paitaa ihoa vasten ja kuljin loppumatkan tuskissani, yrittäen keksiä jotain keinoa lievittää hiertymää. Käsi selkänahkaa vasten toimi parhaiten, mutta näytti semi dorkalta.

Hotelli oli mukavalla seudulla kaukana keskustan melskeestä. Päätin hieman tutustua paikallisiin taideteoksiin ja löysin pienen intialaisen ravintolan, missä testasin tulista lammasvindaloota. Takaisin hotellille päästyäni suuntasin suoraan suihkun kautta välilyjen väliin. Tiesin että seuraava päivä olisi raskas ja tapahtumarikas.

Lämpömittarimme näytti hellelukumia.

Perjantai 28.6.

“Olitkos vielä nukkumassa?!”, huusi kännyk-
käni herätyskello aamuseitsemältä. Hotellin
vessassa Vindaloo päätti kostaa, mutta se ei
niin sanotusti ollut meikäläisen ensimmäi-
nen rodeo. Tiesin että reissun kolmas osal-
listuja, herra Q, laskeutuisi Hollantiin puoli
yhdeksän tienoilla, joten päätin olla vähän
ennen yhdeksää Amsterdamin keskustassa.
Check-outtasin hotellista ja tällä kertaa hyp-
päsini ratikan kyytiin.

Yhdeksältä seisoskelin juna-aseman vieressä
ja korvanappiini saadun tiedon mukaan her-
ra Q:n laukut lähtivät rullaamaan vasta yh-
deksän jälkeen. Sitten hänen junamatkaan-
sa tuli jotain hässäkkää, ja loppujen lopuksi
herra Q pääsi keskustaan vähän ennen kym-
mentä. Onneksi Amsterdamissa oli pilvistä ja
mukavan viileää vielä tuolloin.

Seuraavaksi lähdimme etsimään Kroisos
Pennistä ja ruokakauppaa. Hetken seikkailun
jälkeen löysimme molemmat. Harmikseni
huomasin, ettei kaupan kassalla käynytäkään
Visa Electron, mutta onneksi kavereilla oli toi-
miva lähimaksu.

Sitten suuntasimme takaisin juna-asemal-
le ja lähdimme kohti Drontenin kylää, jossa
meitä odotti bussikuljetus Biddinghuizeniin.
Matkaan tuli kaksi vaihtoa, joista viimeinen ei
aluksi päässyt lähtemään teknisten vaikeuk-
sien vuoksi. Paikallinen VR suorittaa. Asiaan
saattoi tosin vaikuttaa se, että juna oli tupa-
ten täynnä hardstyle ja -core faneja matkalla
Defqoniin. Yli puolen tunnin odottelun jäl-
keen asemalle saapui toinen juna, joka jaksoi
kuljettaa kasan festarikävijöitä.

Junasta pääsimme pienen jonotuksen jäl-
keen bussiin, joka vei meidät festarialueelle.
Alueen turvatarkastuksissa sai jonottaa pit-
kän tovin, mutta viimeinkin olimme pääs-
seet itse tapahtumaan. Festareilla meitä oli
odottamassa matkan neljäs osallistuja, Sir
Vipunen. Vipunen oli varannut meille yhden
pienen telttapaikan, joka vaikutti hieman ahtaalta.
Penninen, Herra Q ja Sir Vipunen läh-
tivät vielä tutkimaan telttailualuetta, jos jos-
tain löytyisi tilavampi ja varjoisampi paikka.
Minä jäin valvomaan reppujemme perään.

Terry Pratchett sai ilmeisesti Hollannista
inspiksen lättymailmaansa.

Tässä kohtaa suoritin niinsanotun “taskutar-
kistuksen”, mitä tämänkin reissun aikana olin
monta kertaa aiemmin tehnyt. Kännykkä,
lompakko, avaimet, passi... passi... missä on
mun passi? Ei ainakaan siinä taskussa, mihin
sen olin vajaa tunti sitten laittanut. Voi nyt
hevon vit....

Herra Q oli löytänyt sopivan telttailupaikan
ja siirsimme rinkat sinne, samalla kun kiroilin
puuttuvan passin puolesta. En vielä kuiten-
kaan panikoinut, sillä uskoin, että se oli vain
tippunut jonottaessa.

Kun olimme saaneet teltat pystyyn (tirsk),
suuntasimme takaisin sisään tuloportille.
Minä ja Vipunen tiedustelimme porttihenki-
lökunnalta löytötavaroista. Vipusen saamien
ohjeiden mukaan mitään infotiskiä tai löytö-
tavaroita ei ole, vaan kaikki mitä löydetään

heitetään mäkeen. Minulle sen sijaan osoitettiin suunta infotiskille, josta löytyisi myös löytötavarat... Hienoa järjestelyä sanoisin.

Infotiskillä tein katoamisilmoituksen, ja annoin puhelinnumeroni heille, jos passi vaikka löytyisikin. Tästä rauhoittuneena päätin jatkaa festareista nauttimista, toivoen parasta.

Illemmalla alkoivat ensimmäiset esitykset. Porukalla menimme hardstyle-lavalle reivaamaan. Lava oli teltassa, mikä oli sardiinirasia-maisesti täynnä väkeä, ja vaikka itse jättäydin teltan reunalle, olin silti hyvin ahtaasti ihmisten ympäröimä ja hikoilin kuin seula.

Noin puolitoista tuntia ensimmäistä keikkaa eteenpäin aloin huolestua passistani. Kukaan

ei ollut vielä soittanut, mutta halusin silti käydä infossa varmistamassa tilanteen. Passia ei näy eikä kuulu. Ahdistus alkoi iskeä. Mitä jos passi olikin varastettu? Totesin, että nyt joudun selvittämään asiaa tarkemmin, palasin teltalle ja soitin ulkoministeriöön.

Pitkän puhelun jälkeen sain selville seuraavat asiat: Passin katoamisesta pitää ilmoittaa poliisille, Suomen suurlähetystölle on ilmoitettu, sieltä voin saada hätäpassin ja suurlähetystö on Haagissa, toisella puolella valtiota.

Vaikka tilannetta helpotti pieni selvennys, se ei laskenut ahdistustani yhtään. Päätin, että jos passia ei aamulla löydy, lähden suorinta tietä Haagiin.

En jaksanut enää lähteä reivaamaan, joten levitin makuualustani teltan pohjalle. Tässä vaiheessa huomasin, että alusta ei ollutkaan retkipatja vaan 120 senttiä pitkä joogamatto. Levitin piknikhuovan jalkojeni alle, kiskoin itseni makuupussiin, ja tuskanhikisenä parin tunnin pyöriskelyn jälkeen nukahdin.

Lauantai 29.6.

Kesän siihen mennessä kuumin päivä oli alkamaisillaan. Telttani oli tukala pätsi aamuaurinkon alla. Heti herättyäni seikkailin takaisin infotiskille ja huomasin, että miesten suihkuun oli noin tunnin jono. Ihanaa. Ja passista ei vielääkään ole kuulunut mitään.

Kysyin infotiskiltä, miten teen poliisiraportin kadonneesta passista. Tiskiltä soitettiin festarialueesta vastaaville poliiseille ja vartin puhelun jälkeen saan tiedon, että ilmoitus suurlähetystöön riittää. Hieman huojentuneena palasin telttailualueelle ja ryhdyin selvittämään majoitusmahdollisuuksia Haagista. Ilman henkilöllisyystodistusta. Päivän varoitustajalla.

Ensimmäinen hotelli johon soitin ilmoitti, ettei ilman virallista henkilöllisyystodistusta voi kirjautua hotelliin. Toisen hotellikandidaatin valitsin nimen perusteella: The Student Hotel. Jonotin puhelimesta puoli tuntia, mutta se oli sen arvoista, sillä hotelli suostui ottamaan minut sisään pelkällä opiskelijakortilla. En tosin maininnut puhelimesta, että kortti oli vanhentunut syyskuussa 2018, koska pidin sivarivuoden verran taukoa koulusta. Sain va-

Paikallista korkeakulttuuria.

rauksen tehtyä, mutta epävarmuuden haamu hengitti niskaan.

Pakkasin rinkkani ja telttani jälleen, hyvästelin kaverit ja lähdin takaisin portille.

Kysyin infotiskiltä osoitetta, mihin voin tilata taksin, sillä bussit eivät kulkeneet festarialueelta Dronteniin lauantaina. Infotiski osoitti minut portille kysymään osoitetta, josta sen onneksi sain. Sitten kysyin: "Mihin voin tilata taksin?", ja minut osoitettiin jälleen portin suuntaan. Portilla kysyin oikeaa ovea josta pääsisi alueelta pois. Crowd-support -paitaan sonnustautunut henkilö osoitti minut yhdelle ovelle, mutta kolmen askeleen jälkeen toinen kaveri tuli sönköttämään minulle: "You can't exit here, you must go other door". Siistiä. Toisesta ovesta pääsin vaivatta pihalle.

Etsiskelin jotain sopivaa maamerkkiä, jonka luokse voisin opastaa taksin, mutta huonoin tulokset. Kaksi järjestyksenvalvojaa ohjasivat festaribusseja kohti aluetta, ja kysyin heiltä taksipaikasta. He kertoivat minulle, etten voi tilata taksia tähän, vaan minun pitää mennä takaisin festarialueelle, ylittää festarialueen toiselle puolelle vievä silta (jota kutsuimme Khazad-dûmiksi) ja löytää sieltä parkkipaikka, mihin taksit jättävät festareille tulijoita. Otsafallokseni alkoi jäykistyä.

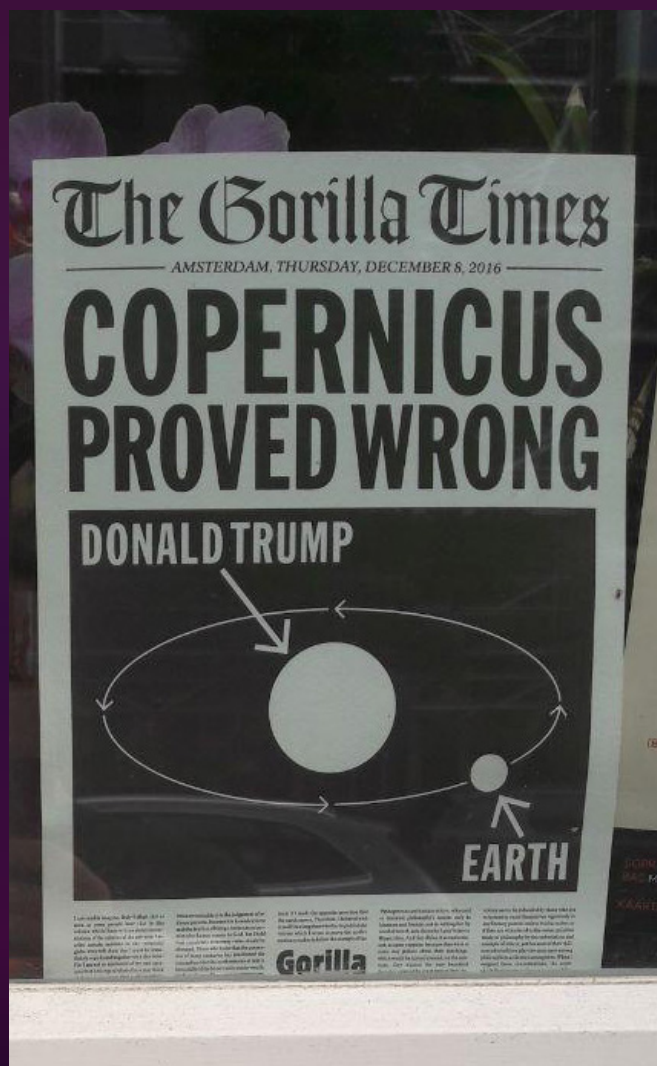
Kun lähdin takaisin porteille päin, pari bussilastillista festarikävijöitä oli saapunut turvataarkastukseen ja jouduin jonottamaan paah-tavassa helteessä.

Vartin odotuksen jälkeen ylitin sillan ja löysin portin, missä luki Car Exit. Huokaisin helpotuksesta. Kysyin silti jokaiselta vastaantulvalta Crowd Supportilta: "pääseekö täältä takseille?". Heidän mukaan olisi ainakin pitänyt päästä. Hetken matkaa kuljettuani näin kyltin, jossa luki jotain hollanniksi, mutta tunnistin tekstistä sanan "taxi". Pyysin ohikulkijaa tulkkaamaan sen minulle. "No taxi pickup, only dropoff". Kiitin ohikulkijaa ja vahingossa opetin hänelle muutamia suomalaisia voimasanoja. Kävin silti kyseisellä portilla kysymässä järjestyksenvalvojalta, joka osoitti minut kolmen taukoa viettävän taksin suuntaan. Yksi takseista oli onneksi lähdössä takaisin Dronteniin ja suostui viemään minut juna-asemalle.

- "Do you accept Visa Electron?"
- "5% extra."
- "No problem at all."

Drontenissa pääsin junaan kohti Haagia yhdellä vaihdolla. Jälkimmäisessä junassa tuijottelin ulos ikkunasta ja pohdiskelin, pitäisikö tästä kirjoittaa juttu Sössöön.

Junassa istuessani sain puhelun Suomen suurlähetystöstä. Kun kerroin, että poliisien mukaan ilmoitus suurlähetystyöön riittää, lähetystyöstä vastattiin: "Joskus Hollannin poliiseilla on tapana kiemurrella raporttien teosta. Tarvitset fyysisen paperiraportin, jotta voit saada hätäpassin". Voi nyt **tun **vetin **tanan **lluanaali **rkele. Miksi mikään ei mene niin kuin pitäisi?

Laatumediaa.

Nämä sanat pidin tosin pääni sisällä ja kiitin suurlähetystä avusta. Edes joku välitti.

Koska raportin pystyi tekemään myös Haagissa, en joutunut kääntymään takaisin. Hotellini oli noin kilometrin päässä juna-asemalta. Respassa kuumottelin vanhentunutta opiskelijakorttia, mutta se ei ilmeisesti hotellia kiinnostanut, kuin olin rahat kourassa valmiina. Kun pääsin viimeinkin huoneeseen, suuntasin samantien suihkuun ja vessaan. Ihana puhtaus ja raukeus.

Lähin poliisiasema oli parinsadan metrin päässä ja se aukeaisi sunnuntaina yhdeksältä aamulla. Kun viimeinkin minulla oli aikaa, etsin paikallisten suosiman kana-bbq-grilliravintolan ja vahingossa tilasin pöytäni kokonaisen kanan. Hupsis.

Kana oli hyvää, mutta laskun tullessa huomasin, ettei täälläkään toimi Visa Electron... Onneksi tiskillä ollut kokki ymmärsi tilanteen ja osoitti minut lähimmän pankkiautomaatin suuntaan, ja pienen ylimääräisen etapin jälkeen sain maksettua kanani ja palattua hotellille. Ehkä tämä tästä kääntyy parempaan päin.

Sunnuntai 30.6.

Koska olin tullut Haagiin jo lauantaina, sunnuntai oli paljon rauhallisempi. Kävin heti aamusta poliisiasemalla tekemässä raportin ja sain tarvittavan lapun ilman mitään ongelmia. Poliisiaseman henkilökunta oli hyvin ystävällistä, vaikka suurlähetystöstä minua hieman varoiteltiinkin. Päivällä kävin hieman kiertelemässä kauppoja ja löysin kuvaamon passikuvia varten.

Onneksi hotellin Wi-fi oli edes jostain kotoisin, ja pystyin pelaamaan Hearthstonea käytännössä koko päivän.

Maanantai 1.7.

Vihdoin oli viimeisen päivän vuoro. Kymmenen aikoihin pakkasin rukkani jälleen kerran ja lähdin kohti suurlähetystä. Hollannissa opin inhoamaan paikallisia liikennejärjestelyjä, joissa kävelijät ovat toisen luokan kansalaisia. Yritä siinä ylittää tietä kun ratikoita tulee kahdesta suunnasta, autoja kolmesta suunnasta ja pyöriä joka suunnasta.

Suurlähetystössäkään eivät vastoinkäymiset loppuneet, sillä heidän tietokantansa oli jumissa ja alhaalla puolisen tuntia siitä ajasta kun olin siellä. "Nyt ei tuo sormenjälkiskanneri toimi... mites tämä toinen skanneri... oho nyt kaatui koko kone."

Odottelun jälkeen, kun järjestelmät suostuivat vihdoinkin toimimaan, sain itselleni käsinkirjoitetun hätäpassin. Osa Defqon-seurueestani oli mennyt Amsterdamiin odottelemaan lentoa, joka lähtisi vasta iltayhdeksältä. Itse en jaksanut seikkailla Hollannissa yhtään enempää, joten menin suoraan Schipolin lentokentälle, missä istuskelin lattialla töpselipistokkeen vieressä kuusi tuntia ja ratkoin parisataa nonogramia.

Pitkän kököttelyn jälkeen oli aika nousta koneeseen. Schipolin lentokentällä oli hienot itsepalvelu-ruuma-check-in laitteet, joita ei ole suunniteltu rinkoille. Jouduin vääntämään kymmenisen minuuttia, ennen kuin laite ymmärsi, että kyseessä on laukku. Jouduin ottamaan teltan jälleen käsimatkatavaroihin, koska se oli liian oudon muotoinen ruumaan...

Tällä kertaa läpivalaisussa sitä ei tosin tarvinnut edes selittää.

Paluulento sujui mutkitta, mutta sapuska oli tällä kertaa vastenmielistä purjo-pinaattimössöä.

Kun viimein seisoin kotioveni edessä, sain vihdoinkin huokaista helpotuksesta. Painajainen oli ohi. Nyt ei voi enää mikään mennä pieleen.

Paitsi se, että olin ottanut matkavakuutuksen, enkä matkatavaravakuutusta, ja passikulujani ei korvattu...

V*ttu...

Nuori osaaja, tule Capgeminille!

Young Professionals on Capgeminilla kahdesti vuodessa alkava ohjelma, joka on suunnattu juuri valmistuneille tai valmistumassa oleville tulevaisuuden osaajille: tämä on paikka sinulle, kun teknologia-ala ja ura globaalissa IT-yrityksessä kiinnostaa!

Ohjelmamme tarjoaa mainion mahdollisuuden kehittyä monipuolisten projektien parissa. Pääset oppimaan hyvän tiimin ja osaavien mentoreiden tukemana ja näyttämään potentiaalisi, vaikka aluksi et olisikaan ihan varma mitä haluat tulevaisuudessa tehdä: tärkeintä on, että tavoitteesi on kehittyä konsultoinnin, projektinhallinnan tai vaikka koodauksen parissa. Tarjoamme sinulle vakituisen työsuhteen ja edut heti alusta alkaen.

Esimerkiksi seuraavat teemat ovat sitä, mihin haluat tulevaisuudessa suuntautua:

- Projektinhallinta
- Palvelumuotoilu ja vaatimusmäärittely
- RPA-ohjelmistorobotiikka
- Data-analytiikka
- Full-stack ja front-end -kehitys
- Cloud development
- SAP logistiikka, SAP finance
- Service Desk ja asiakastuki

Ohjelman aluksi on kuuden kuukauden aloitusjakso, jonka aikana saat monipuolista koulutusta, mentorointia sekä mainion aloitusryhmän tuen: näin tutustut samalla ensimmäiseen ammattiverkostoosi Capgeminillä!

Haku ohjelmaan on kahdesti vuodessa: seuraava haku aukeaa heti alkuvuodesta 2020.

Hakuprosessiin kuuluu workshop-päivä sekä haastattelut esimiesten kanssa. Ilmoitamme haun avautumisesta sosiaalisessa mediassa, joten seuraathan meitä Facebookissa ja Instagramissa!

Young professionals <https://www.capgemini.com/fi-en/capgemini-young-professionals-academy/>

Facebook: Capgemini Finland Careers

Instagram: Capgemini.fi

Love your career. Ace your career.

Antaiskohan ne
meidän viel tehä
sarjiksii?

Parsaat Palat

Joku hauska
teksti tähän

Teksti ja kuvat: Ville Kapanen ja Ilkka Oksanen

Mitä jos aloitetas tällä kertaa
sössöjutan suunnittelu ajoissa?
Vaikka Assyillä!

Vois kyll!

August 25
jossain kohtaa tänää esim discordi ja parsastusta?
edited 11.32
ainii niitaki piti tehä 🤖 12.07 ✓
September 1
noh. 18.39 ✓
pitäsköhän tänää? 18.39 ✓
joo :D 18.44
ny vai myöhemmi 18.44
no siis 18.45 ✓
September 2

Mäntsälässä

Tänää pitäis kyl viel piirtää sarjakuvii
sössöön. Ei vaa keksi mitää hauskaa.

No onks pakko
just piirtää?

No on ehkä ku lleki
ehti jo piirtää jotain

No tee mulle drinkki
niin mä suunnittelen

Oke

Vanhat
Kipparit piirtää sössöön

Mil me muuten
piirretään ne? Mul ei
oo illustratorii enää

Totta. Pitää varmaan
opetella joku uus

Ei jaksettu ~~katka kirveen tarkkaan~~

Toisaalt voidaan vaan
kopsaa vanhat snipping
toolil ja vaihtaa tekstit

paintis

Hyvä idis! Vanha
kunnan snipu

äppil

Kiltiksellä sössön ilmestyttyä

Comic Sans!?!?! Mitä himspunkekkulia Vile?!?!?

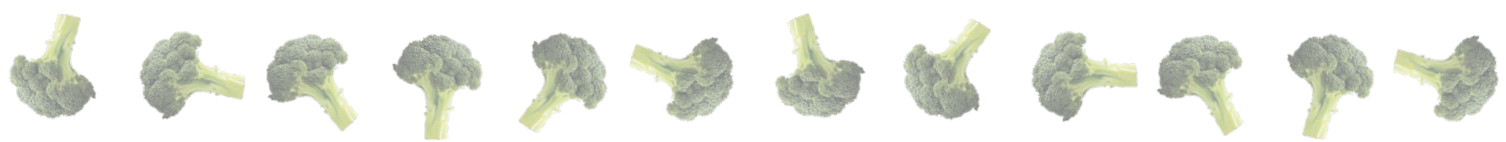
Parsa???

Taas jotain metaa
mitä piirtäjät ei
ees ite tajuu

Nää tekstit on liian
pienel et pystyis ees
lukee.

Hups,
Sori!

Vanhat
Kipparit kirjoittaa sössöön

Voikohan vielä tehdä parsa sarjiksi?

Emmä tiidä, kato parsasta ennen päiväys?

No ette todellaka kato yhtään mitään

Noh, ei niitä kukaan kuitenka enään ois ymmärtäny

PARSALKKA MANNERHEIM

Isänmaan urheat parsat! On tullut aika lähteä viimeiseen taistoon. Yön saapuessa hyökkäämme Porkkalan porkkanoita vastaan.

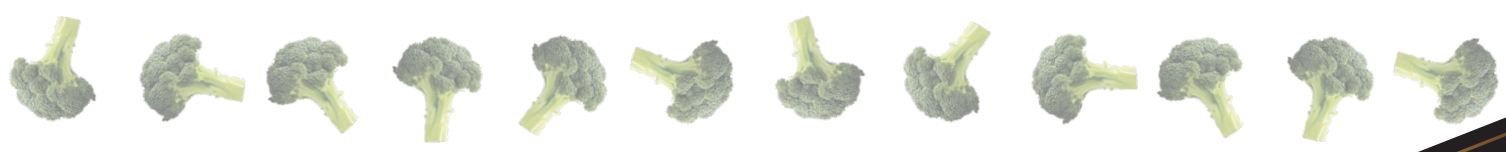
Hei jäbä. 2019. Ei kukaan kuuntele mitään puheita enään

21.26 ✓

1 min Tapiola
3 min Mellunmäki
6 min Matinkylä
8 min Vuosaari

Hyh mikä keli! Onneks ei tarvii odottaa pitkä... ???

Rautatientori Järnvägstorget

Kasvin pelinurkkaus: Ajoissa paikalla

Teksti ja kuvat: Ilmari Kasvi

Empire Earth on vuonna 2001 julkaistu klassinen reaaliaikainen strategiapeli, joka on teemaltaan ja pituudeltaan samankaltainen kuin Civilization-pelisarja. Pelissä aloitetaan esihistorialliselta aikakaudelta, jolloin kaikki rakennettiin ja ratkaistiin kiviä hakkaamalla, ja edetään aina futuristiin nanokautteen asti, jolloin robotit ovat vieneet kaikki työpaikat. Jokainen aikakausi tuo tullessaan uusia joukkoja, tutkimuksia ja rakennuksia, ja valtioksi kasvaa ja kehittyy historian lehtien havistessa.

Perinteiseen RTS (Real Time Strategy) -tyyliin valtio pyörii kansalaisten (orjien) voimin. Pelin alusta lähtien kansalaisia lähetetään esimerkiksi rauta-, kulta- ja kivilouhoksiin, missä he ja heidän jälkeläisensä raatavat niska limassa ikuisuuden loppuun asti. Onnekkaimmat kansalaiset pääsevät ehkä metsätöihin tai hyvässä tapauksessa jopa pellolle.

Orjien raskaan työn taakalla työstetään sitten jättimäistä armeijaa. Neoliittikaudella armeijaan kuuluu pampupojat ja kivienviskoajat, keski-ajalla ritarit ja sotalaivat, maailmansotien aikaan mukaan lisätään lentokoneet ja animekaudella mechat.

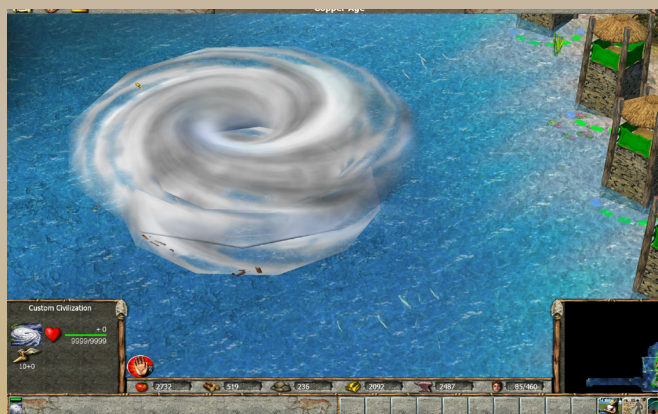
Pelin hauskimpiin piirteisiin kuuluu kuitenkin jo esihistoriallisella kaudella rakennettava temppeli, missä voi kouluttaa hengellisiä yksiköitä. Ensimmäisenä on tietysti pappi, joka on hyvin samankaltainen kuin Age of Empires kakkosessa. Pyhä mies ölisee vastustajan joukot ryhmäpaineen alle ja sprayaa uuden värin näiden vaatteisiin. Koska Empire Earthissa muotitietoisuus on kaikki kaikessa, sinun maaleihin värjätty joukkosi käyvät silmänräpäyksessä listimään entisiä kavereitaan. Sininen on niin last treason.

Temppeleissä voi myös kouluttaa profeettoja, jotka pystyvät loitsimaan erilaisia ilmestyskirjan vitsauksia. Voimiin kuuluu esimerkiksi tulivuoren nostatus, kupan levittäminen naapuruston slummeihin ja ilmastomuutosten vaaroista paasaaminen hurrikaanin muodossa.

Kivikaudella profeetat ovat naamioituja poppamiehiä ja modernilla kaudella "The end is near" -kylttiin pukeutuneita alastomia spurguja. Profeettojen hämmäntävät ulkoasut ja tuhovoimaiset kyvyt saavat pohtimaan, palvotaanko temppelissä Jee-

Tästä ei RTS-pelin aloitusnäkömää ikonisemmaksi pääse.

Suomenruotsalainen Barbaarikuningas taas vauhdissa.

Punikkeja turpaan.

susta vai Cthulhua. “Desu vult!” karjaisee keskiajan profeetta ja malariasääsket lentävät vastustajan joukkojen ylle.

Empire Earth on mukavan hidastempoinen strategiapeli. Sen monipuolisten yksiköiden ja vaihtelevan pelityylin parissa saa vietettyä useammankin tunnin putkeen. Vapaasti rakennettava sivilisaatio ja aikakausien kanssa kehittyvä armeija tuovat peliin mielekästä tekemistä ja oman imperiumin kasvattaminen resurssikentältä toiselle on aina hauskaa, etenkin jos pääsee harrastamaan massateurastusta vastustajan kansalaisilla. Resurssien ja joukkojen välinen optimointi vaatii kuitenkin harjoittelua. Etenkin alkupelissä, jos keskittyy liikaa pyörän keksimiseen, voivat naapurivaltion pakanat tulla terävillä kepeillä tökkimään pakkotyöläisiä monttuun.

Empire Earth ei ole kuitenkaan ihan täysin ilman heikkoja kohtia. Pelin suurin vahvuus on myös sen heikkous. Ajanjaksolta toiselle pomppiminen tuntuu loppupelissä enemmän työmaalta kuin mielenkiintoiselta ja joukkotyyppien määrä kokee inflaation. Lisäksi loppupelin hyökkäysjoukot ovat puolustusjoukkoihin nähden kuin keitetty spagetti.

Omat cyber-mechat, jotka talsivat vaikka valtameren pohjassa, jäivät modernien tykitornien ruoaksi, koska vastustaja on rakennuttanut niitä rannalle muurin tavoin. Ydinkärkiä tiputtelevat lentokoneet liukenevat Anti-air -tykkien tuleen hetkessä, eivätkä kerkeä edes leikkiä nukeilla.

Koska loppupelin taistelut ovat niin työläitä,

on vain helpompi rakentaa pari maailmanihmettä ja voittaa peli. Loppuminuuteilla kylästäyin odotteluun, joten kirjoitin tekstikenttään loitsun (huijauskoodin) “My name is methos”, ja pistin sata ydinohjusta tekemään vastustajan tukikohdasta pannukakun.

Peli on myös ikääntynyt heikosti yksikköjen liikuttelussa, etenkin laivaston puolella. Päätit etenevät kuin siirapissa, jumittuvat jatkuvasti toisiaan vasten ja kun eteen seilaa vastustajan armada, omat laivat yrittävät kiltisti jatkaa matkaansa ohjatuille paikoilleen, laittaen kauniisti lähintä kalliota vasten.

Empire Earth Gold -editionin mukana tulee myös sen lisäosa “The Art of Conquest”. Sen mukana peliin tulee uusia joukkotyyppejä eri aikakausille, uusia erikoiskykyjä valtioille ja avaruusaikakauden pelin loppuun. Peliin tulee myös uudenlaisia satunnaiskarttoja, joista kaikki Flat earth societyn jäsenet ovat innoissaan, sillä maailma on lätty ja sen reunalta näkyy avaruus. Maailman laidalle voi tosin rakentaa avaruustelakan ja lähteä valloittamaan muita Terry Pratchettin inspiroimia maailmoja.

Vaikka Empire Earth ei ole paras RTS-peli, on se silti nostalginen ja omalla tavallaan uniikki. Kun löysin sen Good old Gamesin listalta, päätin heti ottaa annoksen menneisyyden huumaa. Jo pelkästään pelin äänimaisema, sen musiikit, yksikköjen äänet, sodankäynti ja jopa joukkojen kuolinkorahdukset muistuttivat minua menneistä, kivoista ajoista.

1500 ruokaa, 850 rautaa, 850 kultaa / Kupari-kausi.

Farmarit saavat kyntää rauhassa, kun rantaa koristaa vartiotorien muuri.

Kaikkien aikojen sammakot

Sä kun oot tommonen
Nemo: pieni ja vähän
vammanen toiselta
puolelta.

– *Hovimuurari
neuvokselleen*

Kelatkaa ku istut pöntöllä
ja jossai toisella puolella
Helsinkiä on kans joku
paskalla nii te ootte
yhteydessä.

– *Eila Ellola*

Onks minuutis 100 sekuntii?

– *Jona Tamikivi*

Kelaa, Otaniemen
ulkopuolella elävät saa
myös äänestää!

– *Leenaho emmanen*

Haluuks joku vaihtaa mun
kaa teekkarilakkia, ku mun
oma on likanen?

– *Lunna Jenström*

Me jäädään 21 euroo
tappiolle, jos ei tarjota
sitsivieraille ruokaa...
– Mistäs me se
pierastaan?

– *Hovimenninkäinen*

Vaik hallitus kaatuu Inku-
bio elää silti soten mukaan:
elämä on päälafkalla, mutta
ELEC-palvelut TUASilla.

– *Saa Sasu Alasti, 2019*

Suomalaiset puhuu
suomea ja ulkkarit
puhuu ulkkaria.

– *Wappu Mike*

Jos ei käytä sähköpostia
kuin keski-ikäinen
perheenäiti, niin onko
missään mitään järkeä?

– *Fuksi tiedotussähkö-
postilistoille vastailusta*

Kurssithan menis
ihan hukkaan jos ei
ahistais ja vituttais.

– *Hakko Miipamäki*

Ootko harkinnu tipatonta?
– En vitussa, ne on
alkoholisteille!

– *SIK-FTMK-pj-18*

Alkaa
pikkuhiljaa vituttaa
tää elektroniikka.

– *Puhis*

Taajuuden yksikkö!?

- Herts!
- Kertaa tuhat!
- Megaherts!
- Oikein!

– Aliaspyödestä kuultua

Mä oon hyvin pitkällä
dipattomalla kaudella.
– Tipaton! Piti sanoo tipaton!

– Ohrannes Jora

Siis mä oon niin
pahoillani lasten
omistajien puolesta.

– Eläköityvä
Hovimestarinna

Mimmit ei koskaan
lähetä mulle ekana
viestiä Tinderissä, mut
mä kosten niille enkä
lähetä itekkään.

– Sineli Hyllykangas

Älä huoli, ei mua kiinnosta
sähkötekniikka.

– Pelle Katajaähö

Katoppa sinne pöydän
alle nii näät mikä siellä
roikkuu.

– Verna Irtanen

Ens kerralla sano ennen
kun puhut. Eiku oota,
mä mietin. Ens kerralla
mieti ennen ku sanot.

– Toton Akkinen

Mulla ois tässä yks
muovipussillinen
oksennusta.

– Ex-cumetsurin
myyntipuhe koopeellä

Mäki liityin
Koneinsinöörikltaan.
Kesällä kännissä.

– Rahaämpärin vahti

Kelatkaa hei tätä!
Mä vastasin stagella yhteen
kysymykseen ruotsiks!
– Mihin kysymykseen?

– Ei mitään hajua

– Kalle Vipunen
Unelmahakkauksessa

Mä droppaan näit palikoit
yhtä nopeesti ku mun
kursseja!

– Master of Universe and
Life and Everything,
Tricky Towersia pelatessa

Turpa kiinni!
Puheenjohtajan tahti!

– Armeijan komentaja
Komi Toskinen
SIK-hymnistä

Sori ku olin myöhässä
laskareista! Ilta meni
virtsalähteiden
yhdistelemisessä ja
Lorttonin menetelmässä.

– Sallituksen Hihteeri ja
Piirianalyysin assari

Ottaisin mielummin
tuplanyrkit perseeseen,
kuin droppaisin kvantit.

– Huti Sihtinen

Kiva olla aamulla
juomassa kaljaa Tuukan
terassilla ja kattoo kun
pikkulapset tulee
päiväkotiin.

– Pedo Siglund

Mikä on oskilloskooppi?

– Eräs jostain syystä
infolle vaihtanut
graafikko

Kaikki nää ABBt
on samanlaisia!

– Yrityssuhdemestari
ABC:llä

Onneks mä en
välitä onko jallu
salonkikelposta.

– Päätoimittaja,
kun puhe vodkan
korkeakulttuurisuudesta

Käyttääks ruotsalaiset
Ä:tä ja Ö:tä?

– Tiri Tiima

Jos mul olis aikakone ni mä
menisin ajassa taaksepäin ja
antaisin sun isälle
seksivalistusta...

– Ommi Taskola
eräälle kipparille

En oo ikinä nähny
lappeen Rantalaista
näin läheltä!

– Takki Ottonen

Kyl se on automaattisesti
huonompi ihminen jos se
on jonkun poikaystävä!!

– Kuultu valtuusto-
mouhon seasta

Siis kyl mä haluan joskus
lapsia hankkia ihan vaan siks,
että näkee minkälaista on oi-
keesti pilata ihmisen elämä.

– Kahvipöydässä kuultua

Vois läpäl
mennä luennoille.
– Toi ei oo sellast
läppää mikä on
hyvän maun rajoissa.

– Lunna Jendström

Oisin muuten hakenu
koneelle yhteishaussa,
mutta sain kuulla et siel
on pinkit haalarit.

– Öfia soh man

Ananas tuo
raikkautta pitsaan.
– No laita sitten
hammastahnaa.

– Pään Toimittajan
mielipide pitsasta

Toi on henkarien
tuhlausta, niitä vois
käyttää mielummin
aborttiin!

– Annie Parkhouse

Aa, tää toimii sähköllä
eikä akulla.

– Muuan sähköteekkari

Täällä ei ikä
merkkää mitään.

– Kiltamme miespuolinen
fuksikapteeni

Elämä on tauko kaljasta.

– Entinen opintomestari

Mul on valtuusto-
chatti mutella tietysti!

– Valtuuston puhemies

Ei se oo mukava tyyppi,
se on fuksi!

– Johnny Tohansson

Mä en erota itää ja
länttä jos kartalla ei ole
Ruotsia ja Venäjää.

– Kalle Vipunen

Mihin kastikkeeseen
tää kossu tulee?

– Simo-Pekka Maijanen

Omat raha-asiat menee ihan
päin helvettiä, kun pitää näit
killan raha-asioita hoitaa.

– Rahissonni

Hyi vittu!
Tätäkö me tarjoillaan?

– Isäntä maistaessaan
alkuruokakeittoa
valkohaalarisitseille

Ei perjantai enää
mikää opiskelupäivä ole!
Maanantai, tiistai,
keskiviikko ja eehkä
torstai korkeintaan.

– Ero vesistö

Joo kyllä tässä on ollu
takapuoli aivan töttöröillä
viimeiset 6 vuotta huhhuh.

– Anny Parkhouse

Uusia sammakoita julkaistaan tasaisesti
ja niitä voi käydä lukemassa sivulla
[*sosso.fi/sammakkopalsta/*](https://sosso.fi/sammakkopalsta/)

Sössö kiittää ahkeria sammakoiden
ilmiantajia ja toivottavasti niitä ilmoitetaan
jatkossakin yhtä ahkerasti!

	0	0				1	
					1		
				1			1
1		1				0	
	0		0				
0			0				
0	0					1	

Ristikossa on tarkoitus muodostaa kuva ylhäällä ja alhaalla olevien numeroiden opastuksella. Numerot kertovat, kuinka monta mustaa ruutua tulee kyseiselle riville tai sarakkeeseen peräkkäin. Näiden väliin tulee aina ainakin yksi tyhjä ruutu.

Oikea vastaus julkaistaan Sössön nettisivuilla.

— — — alkanut pitkä taival ei lopu vielä — —! Tästä matka jatkuu vielä ainakin toisen samanlaisen taipaleen.

62

